

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๑๑/๒๔๘๔ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓
วันพฤหัสบดีที่ ๑๑ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๘๔
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๐๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๔๐ คนเป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบอยู่เรื่องหนึ่ง คือ ในคราวประชุมที่แล้วมานี้ สภาฯ ได้ผ่านพระราชบัญญัติเวนคืนที่ดิน ๕ ฉบับด้วยกัน แต่ในร่างพระราชบัญญัตินั้นมีข้อความซึ่งจะต้องแก้ไขเล็กน้อยตามรูปของพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง-ทบวงกรมใหม่ เช่น ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนฉบับที่ ๑ มีชื่อว่าจะให้โอนที่ดินให้แก่กระทรวงธรรมการ เรื่องนี้จะขอแก้ไขเป็นกระทรวงศึกษาธิการ และต่อมาพระราชบัญญัติเวนคืนอีก ๔ ฉบับบอกว่าจะต้องเวนคืนให้แก่กรมโยธาเทศบาลความจริงจะต้องเวนคืนให้แก่กรมทาง และรัฐมนตรีที่รักษาการ

ตามพระราชบัญญัตินั้น ที่ว่ากระทรวงมหาดไทย ก็ควรให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติใหม่ คือให้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมเห็นอนุมัติ ในวาระต่อไปข้าพเจ้าขอให้รับรองรายงานการประชุมครั้งที่ ๖ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓ เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมเห็นอนุมัติ ในวาระต่อไปกระทู้กระทู้ที่ ๑ ของ ร.ท. อุต นิตยสุทธิ์ เรื่อง ขอให้รัฐบาลแถลงนโยบายการตั้งเอกอัครราชทูตในต่างประเทศ

ร.ท. อุต นิตยสุทธิ์ (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอตีงกระทู้ตามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศดังต่อไปนี้

รัฐบาลได้แถลงนโยบายไว้ว่า จะส่งเสริมสัมพันธไมตรีกับนานาประเทศ ซึ่งมีอยู่แล้วเป็น อย่างดี นั้น ให้สนิทสนมยิ่งขึ้นโดยทั่วกัน บัดนี้ ปรากฏว่ารัฐบาลได้ยกฐานะอัครราชทูตไทยในประเทศญี่ปุ่นขึ้นเป็นเอกอัครราชทูต ขอเรียนถามรัฐบาลว่า

๑. การที่รัฐบาลยกฐานะอัครราชทูตไทยในต่างประเทศเป็นเอกอัครราชทูตนั้น รัฐบาลมีนโยบายและหลักเกณฑ์อย่างไร

๒. การยกฐานะอัครราชทูตเป็นเอกอัครราชทูตนั้นโดยเฉพาะ ใน ประเทศญี่ปุ่น รัฐบาลต้องเปลี่ยนแปลงค่าใช้จ่ายในงบประมาณเพิ่มขึ้นเพียงใดหรือไม่

๓. ในสถานการณ์ของโลกกำลังกับขึ้นเช่นนี้ รัฐบาลมีนโยบายที่จะยกฐานะอัครราชทูตไทยในต่างประเทศใดบ้างขึ้นเป็นเอกอัครราชทูต

นายดิเรก ชัยนาม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : รัฐบาลขอตอบดังนี้

๑. การที่รัฐบาลยกฐานะอัครราชทูตไทยในต่างประเทศบางแห่งเป็นเอกอัครราชทูตนั้นก็ เป็นไปตามขนบธรรมเนียมที่นิยมใช้กันระหว่างประ-

เทศแล้ว นอกจากนี้ก็เพราะรัฐบาลพิจารณาเห็นว่าในภาคเอเชียนี้ ประเทศไทยเราได้เจริญก้าวหน้าในฐานะเป็นประเทศเอกราชไปแล้วไม่น้อย

๒. เมื่อยกฐานะสูงขึ้น ค่าใช้จ่ายย่อมต้องเพิ่มขึ้นบ้างเป็นธรรมดา แต่จะเป็นจำนวนเท่าใด ยังตอบในเวลานี้ไม่ได้

๓. ในเรื่องยกฐานะอัครราชทูตขึ้นเป็นเอกอัครราชทูตนั้น รัฐบาลพร้อมที่จะตกลงกับทุกประเทศที่มีสัมพันธไมตรีเมื่อประเทศใดพร้อมที่จะยกฐานะอัครราชทูตประจำ ประเทศไทยขึ้นเป็นเอกอัครราชทูต รัฐบาลก็พร้อมที่จะยกฐานะอัครราชทูตไทย ใน ประเทศนั้น ขึ้นเป็นเอกอัครราชทูตด้วยในทำนองเดียวกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : กระทั่งต่อไปของนายอรุณ ทองบั้งโชติ เรื่อง เครื่องอุปโภคบริโภคแพง

นายอรุณ ทองบั้งโชติ (พระนคร) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ว่าถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

ด้วยปรากฏว่าเครื่องอุปโภคและบริโภคในท้องตลาดเวลานี้แพงผิดปกติทำความเดือดร้อนให้กับชาวนา กรรมกร ประชาชนและข้าราชการชั้นผู้น้อยเป็น

อย่างยิ่ง จึงขอเรียนถามว่า ท่านจะมีนโยบายอย่างไรบ้างเพื่อให้เครื่องอุปโภคและบริโภคมีราคาถูกลงพอสมควร เพื่อเป็นการช่วยเหลือผดุงฐานะประชาชนเหล่านั้นให้อยู่ในระดับสมควรแก่สภาพของตนจะได้หรือไม่

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ) : กระทรวงการเศรษฐกิจขอตอบดังนี้

การที่ราคาเครื่องอุปโภคบริโภคมีราคาสูงขึ้นเช่นนี้ มิใช่แต่เฉพาะในประเทศไทยหรือในแถบไหน โดยเฉพาะเป็นเหตุการณ์ที่ปรากฏเหมือนกันทั่วโลก ทั้งนี้เนื่องจากเหตุผลหลายประการ เหตุสำคัญก็คือการค้าขายถูกกระทบกระเทือนมาก เช่นประเทศต่าง ๆ ในยุโรปนับว่าเวลานี้ซื้อขายกับเราไม่ได้เลย ในบรรดาประเทศต่าง ๆ ที่เคยทำเครื่องอุปโภคบริโภคมาขาย ประชาชนเป็นจำนวนมากในประเทศเหล่านี้ต้องระงับการผลิตทันทีที่มีประโยชน์ทางเศรษฐกิจโดยตรงเสียและต้องไปทำอาวุธยุทธภัณฑ์ ระวังเรือขนส่งซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งแห่งความเจริญของการพาณิชย์ก็ลดน้อยลง เพราะถูกทำลายจมลง

หรือถูกนำไปใช้บรรทุกสัมภาระในการรบเสีย ราคาค่าบรรทุกของจึงแพงขึ้นอย่างมากมาย เหตุเหล่านี้ย่อมทำให้ราคาสินค้าซึ่งมาจากต่างประเทศแพงขึ้น เมื่อสินค้าเข้าขึ้นราคา ก็ทำให้ค่าใช้จ่ายของเอกชนเพิ่มขึ้น และบรรดาสินค้าซึ่งเกิดขึ้นภายในประเทศก็เพิ่มขึ้นตามไปด้วย ทั้งนี้เป็นธรรมดา ผลเสียก็คือความเดือดร้อนส่วนบุคคล แต่ในเวลาเดียวกันเราก็ขายสินค้าของเราได้ ราคาคงท่านจะเห็นได้จากราคาข้าว ยาง ติบูก วูลแฟรม หนังสัตว์ และเครื่องบริโภคเหล่านี้ อยู่ในระดับสูง ถ้าจะพิจารณาถึงปริมาณสินค้าเข้าเทียบสินค้าออกของเราแล้ว ราคาสูงขึ้นย่อมได้ประโยชน์แก่ประเทศเป็นส่วนรวมมากกว่าราคาต่ำเพราะสินค้าออกของเรามากกว่าสินค้าเข้า ส่วนความเดือดร้อนสำหรับบุคคลนั้น ทางการค้าได้ใฝ่ใจช่วยป้องกันมานานแล้ว คือทางภูมิภาคก็ได้ใช้พระราชบัญญัติ ป้องกันการค้ากำไรเกินควร ซึ่งเป็นปัจจัยช่วยมิให้ราคาขึ้นเกินสมควร แต่การปฏิบัติในการป้องกันการค้ากำไรเกินควร จะได้ผลมากน้อยเพียงใด ต้องอาศัยความร่วมมือของประชาชนเป็นอย่างมาก

นายอรุณ ทองบั้งโชติ (พระนคร) : ทามที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง

ทรงวงการเศรษฐกิจได้ตอบนั้น ข้าพเจ้าก็รู้สึกพอใจ แต่ข้าพเจ้าขอซักต่อไปว่าเมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนั้น ท่านจะมีนโยบายอย่างไรที่จะช่วยเหลือค่าแรงงานกรรมกร และเพิ่มเงินรายได้ของข้าราช การ ชั้นผู้น้อยให้มีฐานะดีขึ้น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ มันนอกเรื่องนี่ท่าน ท่านอยากจะพูดก็พูดในโอกาสอื่น ๆ ซิ ขอให้ถามใหม่เฉพาะคำถามนี้ ไม่ถามหรือ กระทั่งต่อไปของนายทองม้วน อัครถาวร เรื่องการจัดตั้งสหกรณ์การเผาถ่าน

นายทองม้วน อัครถาวร (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราธิการตั้งต่อไปนี้

ถ่านนี้มันจะเป็นสินค้าสำคัญยิ่งขึ้น ท่านมีนโยบายที่จะจัดให้ราษฎรมีรายได้ โดยจัด สหกรณ์ เผา ถ่าน ขึ้นบ้างหรือไม่

พล.อ.ท.พระเวชยันตรังสฤษฏ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราธิการ) : กระทรวงเกษตรราธิการขอตอบว่า ขณะนี้ทางการยังมีได้คำริที่จะจัดตั้งสหกรณ์เผาถ่านแต่ถ้าราษฎรที่มีอาชีพใน การนี้ ต้องการความช่วยเหลือด้วยวิธี

สหกรณ์ ก็จะได้ทำการสำรวจเพื่อพิจารณาว่าจะสมควรเพียงใด เพราะการจะจัดตั้งสหกรณ์ขึ้น จะต้องอาศัยความสมัครใจของราษฎร ประกอบกับ ความจำเป็นที่ควรช่วยเหลือเป็นสำคัญ

นายทองม้วน อัครถาวร (มหาสารคาม) : ท่านจะจัดการสำรวจเพื่อทราบความประสงค์ของราษฎรได้เมื่อไร หรือยังไม่คำริที่จะจัดการสำรวจ

พล.อ.ท.พระเวชยันตรังสฤษฏ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราธิการ) : การสำรวจสถานะในท้องที่เพื่อจะจัดตั้งสหกรณ์นั้น ไม่ได้เจาะจงว่าจะตั้งสหกรณ์ประเภทใด โดยมากการสำรวจก็มักจะไปตั้งสหกรณ์หาทุน เพราะว่ามันเป็นประเภทที่ราษฎรต้องการอยู่เป็นส่วนมาก สำหรับทางภาคอีสานนั้นก็คำริอยู่เหมือนกันว่า จะพยายามทำการสำรวจ คือ จะเริ่มสำรวจภายใน พ.ศ. นี้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : กระทั่งต่อไปของ พล.ต.พระยามรวิสัยสรเดช เรื่อง พลเมืองบางจำพวกถืออาวุธในที่ประชุมชน

พล.ต. พระยามรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ตั้งต่อไปนี้

ด้วยพลเมืองบางจำพวก (แขก) ถืออาวุธไม่ขนาดใหญ่ในที่ชุมชนโดยเปิดเผยกระทำให้เกิดความหวาดเสียวแก่ประชาชน บางครั้งเคยทำร้ายกันจนถึงตายก็มี รัฐบาลจะให้เจ้าหน้าที่จัดการห้ามปรามพลเมืองจำพวกนี้ ไม่ให้ถืออาวุธในที่ตั้งกล่าวแล้วบ้างหรือไม่

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรี) : ในเรื่องนี้ทางการได้จัดการอยู่แล้วดังจะแลเห็นได้ว่า ไม่ใครจะได้พบมากมายเหมือนดังแต่ก่อน

ประ ธาน สภาผู้แทนราษฎร : กระทั่งต่อไปของนายเฉลา เतालานนท์ เรื่อง คนอพยพจากเกาะกงเข้ามาทางตำบลคลองใหญ่

นายเฉลา เतालานนท์ (ตราด) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้

ด้วยเมื่อคราวที่ประเทศไทยเรียก ร้องคืนแดนคืนจากอิน โดจีน ฝรั่งเศสมี คนไทยเป็นจำนวนมากซึ่งอยู่ทางเกาะ กง อพยพเข้ามาอยู่ที่ตำบลคลองใหญ่ จึง หวัดตราด และบัดนี้เป็นที่ทราบแน่นอนแล้วว่า เกาะกงเราไม่ได้กลับคืน จึง ขอเรียนถามว่าขณะนี้รัฐบาลมีนโยบายที่จะช่วยเหลือคนอพยพหนีภัยทางประ กอบ

อาชีพเป็นลำดับเป็นขั้นขึ้นอย่างไร และจะ ได้ลงมือดำเนินการเมื่อใด

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรี) : ได้ช่วยเหลืออยู่แล้ว กล่าวคือ ผู้อพยพ ส่วนมากถนัดในการประมง ที่ถนัดใน ทางทำไร่นา ก็มีบ้างแต่เป็นส่วน น้อย แต่โดยมากเป็นผู้ตัดคัตขัตสน ทางกรจึง ได้จ่ายเครื่องอุปโภคบริโภค ตลอดจนเงิน และจัดหาที่พักอาศัยให้ สำหรับผู้ที่มีญาติ และพวกพ้องก็ได้ให้อยู่กับญาติ และ พวก พ้องได้ตามใจสมัคร นอกจากนี้ยัง ได้ จ่ายเครื่องมือประกอบการอาชีพให้ด้วย เช่น ถ้าเป็นชาวประมงก็จ่าย แห อวน ระเบิดใส่เคย ใส่กุ้ง เบ็ดราว ฯลฯ ส่วน ผู้ที่มีอาชีพในทางอื่น ก็จัดให้เสียไม่ หาของป่ามาขาย เช่น รง ยาง หวาย และไม้หอม เป็นต้น

นายเฉลา เतालานนท์ (ตราด) ตามที่รัฐบาลได้ทำการ ช่วยเหลืออยู่นั้น เป็นการดีแล้ว แต่ในการที่ช่วยเหลือคน อพยพเหล่านั้น คนอพยพทั้งหมดก็อยู่ใน ตำบลนี้ตำบลเดียว รัฐบาลจะไม่หา ทางให้พวกอพยพไปอยู่ที่อื่น เพื่อให้ การ ทำกินแผ่กระจายออกไปหรือไม่

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรี) : นั้น รัฐบาลจะได้รับไปพิจารณา แต่ที่

ตั้งใจไว้แล้วจะให้พวกนี้ทำการประมง เพราะมีจำนวนส่วนมากถนัดในทางนี้

นายเฉลา เตลาณนท์ (ตราด) :
รัฐบาลได้ดำเนินการให้คนอพยพ ไปอยู่
นอกตำบลนี้ แต่พวกนั้นไม่ไป รัฐบาล
จะอย่างไร

ขุนสมหารहितะคดี (รัฐมนตรี) :
นั้นเอาไว้ให้ทางการเถิด

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไปของนายทองม้วน อัดถากร
เรื่อง วัฒนธรรมของผู้มีอาชีพขับขีจักร
ยาน ๓ ล้อ

นายทองม้วน อัดถากร (มหา
สารคาม) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐ
มนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยตั้งข้อ
ไปนี้

พระราชบัญญัติบำรุงวัฒนธรรม
แห่งชาติ มาตรา ๔ กำหนดว่า ประชา
ชนชาวไทยมีหน้าที่ปฏิบัติตามวัฒนธรรม
แห่งชาติ โดยรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรม
ตามประเพณีที่ดี ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า
รัฐบาลจะดำเนินการตามกฎหมายนี้เพื่อ
ให้ผู้มีอาชีพสามล้อรับจ้างมีจรรยา
ยาทในที่สาธารณะสถานที่ที่ปรากฏแก่
สาธารณชนโดยวิธีการอย่างไรบ้างหรือไม่

ขุนสมหารहितะคดี (รัฐมนตรี) :
ในเรื่องนี้ มีพระราชบัญญัติจราจร
ทางบก (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๑
มาตรา ๔๖ (๔) ควบคุมอยู่และเจ้าหน้าที่
ก็ได้เฝ้าตรวจตามสมควรอยู่แล้ว

นายทองม้วน อัดถากร (มหา
สารคาม) : ตามที่ท่านตอบว่าเจ้าหน้าที่
ได้มีการเฝ้าตรวจตามสมควรอยู่แล้ว บัดนี้
ยังปรากฏว่าวัฒนธรรมที่ยังปรากฏแก่
ประชาชนนั้นยังไม่เป็นที่พอใจของประชา
ชน รัฐบาลจะดำเนินการให้เป็นที่ยอมรับ
แก่ประชาชนอย่างไรหรือไม่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ใช่ ท่านถามดูไม่กระชับ ท่านถาม
กว้าง ๆ นี้ ถามใหม่

นายทองม้วน อัดถากร (มหาสาร
คาม) ขอเรียนอย่างนี้ คือ ขอรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงมหาดไทย ดำเนินตาม
วัฒนธรรมก็แล้วกัน

ขุนสมหารहितะคดี (รัฐมนตรี) :
เท่าที่กระทรวงมหาดไทยดำเนินการอยู่
นั้นก็เห็นว่าเป็นการสมควรแล้ว แต่หาก
จะมีบุคคลบางคนรอดหูรอดตา ไปนั้นก็
ก็เป็นแต่เพียงผู้กระทำผิดเสียกฎหมาย
ลักษณะอาญา ก็ยังมีผู้กระทำผิด แต่

ทางปฏิบัตินี้รัฐบาล ได้จัดการ ตามสมควรแล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไป ของนายทองม้วน อัคราการ
เรื่อง อุดหนุนการทอผ้า

นายทองม้วน อัคราการ (มหา
สารคาม): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรี
ที่ว่า การกระทรวงการเศรษฐกิจตั้งต่อไป

ปรากฏว่าตามจังหวัดต่าง ๆ นัก
เรียนช่างทอผ้า ได้เรียนสำเร็จตามหลัก
สูตรจากโรงเรียนช่างทอผ้าของกระทรวง
ศึกษาธิการ ไม่มีงานทำ เพราะอุตสาหกรรม
ประเภทนี้ยังมีได้จัดให้เป็นลำเป็นสันโดย
ทั่วไป ท่านมีนโยบายที่จะอุดหนุนและ
ส่งเสริมอุตสาหกรรมประเภทนี้ให้เกิดขึ้น
โดยทั่วไป และเพื่อให้ นักเรียน ที่เรียน
สำเร็จแล้วมีงานทำอย่างไรบ้างหรือไม่

พ.อ. พระบริภณ ทัษุทช กิจ
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ):

กระทรวงการเศรษฐกิจขอตอบว่า

การอบรมช่างทอผ้าในขณะนี้มี ๒
ทาง ทางกระทรวงการเศรษฐกิจทาง ๑
และทางกระทรวงศึกษาธิการอีกทางหนึ่ง
ทางกระทรวงการเศรษฐกิจนั้น อบรมผู้
ที่มีอายุสูงแล้วเพื่อหวังที่จะเปลี่ยนวิธีการ
ทอแบบธรรมดาเป็นวิธีทอแบบที่กระตุก

ให้แพร่หลายเมื่อเสร็จการอบรมแล้ว ผู้มี
ทุนของตนเองก็ไปทอผ้าขายเอง ผู้ไม่มี
ทุนเลยก็จัดให้เข้าทำงานแก่ผู้มีทุน ซึ่ง
กระทรวงนี้ได้ติดต่อกับ ข้าหลวงประจำ
จังหวัดให้จัดตั้งขึ้น ส่วนนักเรียนซึ่งอบ
รมเสร็จจากโรงเรียนของกระทรวงศึกษา
ธิการนั้นส่วนมากยังเด็ก ผู้ปกครองคง
เป็นธุระให้บุตรหลานของตนนำวิชาไป
ประกอบอาชีพอยู่กับบ้านตามสมควรส่วน
ที่โทน้อยและหาทุนไม่ได้ก็ควรจะไปรับ
จ้างทอในสำนักงานนายทุน ซึ่งกระทรวง
การเศรษฐกิจได้จัดตั้งขึ้นไว้ตามส่วนภูมิ
ภาคนั้น และนักเรียนเหล่านั้นที่มีวิชาดี และ
อายุสูงพอควร กระทรวงการเศรษฐกิจ
จะได้รับไว้เป็นครู ช่วยอบรมตาม โครง
การของกระทรวงนี้อยู่บ้างแล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไป ของ ด.สงวน พยุงพงศ์ เรื่อง
การขนส่ง

ด. สงวน พยุงพงศ์ (ปราจีน
บุรี): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงคมนาคมตั้งต่อไป

การขนส่งอันเกี่ยวกับการ ค้าข้าว
ในจังหวัดปราจีนบุรีส่วนมากเป็น คนต่าง
ตัวเป็นผู้จัดทำเป็นเจ้าของมาช้านานแล้ว

บัดนี้คนต่างค้าอพยพไปแล้ว ข้าพเจ้า
ขอเรียนถามท่านรัฐมนตรีว่า

๑. ได้เตรียมการที่จะช่วยเหลือ
การขนส่งข้าว ในทางน้ำและทางบก ใน
จังหวัดนี้อย่างไรบ้างหรือไม่ เพื่อไม่ให้
เป็นการเดือดร้อนและเสียหายแก่ชาวนา

๒. ในค้ำนการค้ำอื่น ๆ เช่นการ
ค้ำร้านค้า รัฐบาลมีนโยบายที่จะส่งเสริม
ให้คนไทยได้มีโอกาสเข้าทำงาน ในเรื่อง
นี้อย่างไร

พ. ต. หลวงโกวิทอภัยวงศ์
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม):
รัฐบาลขอประทานตอบว่า

๑. ได้เตรียมการขนส่งโดยทาง
รถไฟทางเดียว และในทางขนส่งโดย
ทางรถไฟ กรมรถไฟก็ได้ช่วยเหลืออยู่
แล้วเป็นอย่างดี ยังมีสถิติจำนวนข้าว
เปลือกบรทุกจากสถานีต่างๆ ทางสาย
อรัญญประเทศส่งมายัง สถานีแม่น้ำบาง
ซอและบางกอกน้อย ระหว่าง พ.ศ.
๒๔๘๒—๒๔๘๔ ดังนี้คือ เมษายน—
มีนาคม ๒๔๘๒ (๑๒ เดือน) จำนวน
๑๑,๐๔๔ ตัน เมษายน—ธันวาคม
๒๔๘๓ (๙ เดือน) จำนวน ๑๑,๘๖๑
ตัน มกราคม—กรกฎาคม ๒๔๘๔ (๗
เดือน) จำนวน ๓,๓๐๖ ตัน ส่วนค่า

ระวางก็ได้กำหนดไว้เป็นการช่วยเหลือ
แล้ว เริ่มตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม๒๔๘๔
มีอัตราดังนี้คือ จากสถานีต่างๆ ตั้งแต่
อรัญญประเทศถึงมัทกะสัน ส่งถึงสถานี
แม่น้ำบางซอและบางกอกน้อย ระหว่าง
ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ถึง พฤศจิกายน คิด
ในอัตราสินค้าประเภทที่ ๖ ระหว่างตั้ง
แต่เดือนธันวาคม ถึง มิถุนายน คิดใน
อัตราสินค้าประเภทที่ ๗ แต่ก่อนวันที่ ๑
กรกฎาคม ๒๔๘๔ ถอยหลังไป ได้คิด
ค่าระวางในอัตราสินค้าประเภทที่ ๗ ทั้ง
สิ้น การที่กำหนดค่าระวางในระยะเวลา
ระหว่างเดือนกรกฎาคม กับ พฤศจิกายน
โดยคิดในอัตราสินค้าประเภทที่ ๖ ก็เพื่อ
ช่วยเหลือลดค่าระวางลงให้ถูกกว่าฤดูกาล
ระหว่างเดือนธันวาคม กับมิถุนายน ซึ่ง
ในระยะนี้มีข้าวเปลือกส่งมาน้อย ส่วนใน
ค้ำนการจัดซื้อข้าวเปลือกจากท้องดิน ใน
จังหวัดนี้ก็ได้จัดให้เจ้าหน้าที่จัดซื้อข้าว
เปลือกออกไปทำการช่วยเหลืออำนวยความสะดวกแก่ชาวนาเพื่อมิให้เป็น
ที่เดือดร้อนในการขนส่งโดยทางรถไฟเป็น
อย่างค้ำอยู่แล้วตลอดมา และเพื่อป้องกัน
มิให้ชาวนาต้องถูกกดราคาข้าวจากพ่อค้า
คนกลาง ทางการก็ได้จัดส่งประกาศราคา
ข้าวไปแจกจ่ายให้แก่พ่อค้าตามความต้อง

การและปิดประกาศไว้ตามสถานีรถไฟ
ทุกแห่ง ส่วนชาวนาและพ่อค้าที่อยู่นอก
แนวทางรถไฟก็ได้แจกจ่ายราคาข้าว ให้
คณะกรรมการอำเภอและจังหวัด พาณิชย์
จังหวัด ตลอดจนสหกรณ์ขายข้าวในท้อง
ถิ่นนั้นช่วยประกาศแจ้งให้ทราบโดยทั่ว
กัน นอกจากนี้ยังได้จัดให้เจ้าหน้าที่ตรวจ
การขนส่งคอยสอดส่องการเคลื่อนไหวกว
การข้าวอยู่อย่างใกล้ชิดอีกด้วย หาก
มีการขัดข้องเกิดขึ้น เจ้าหน้าที่ตรวจการ
ขนส่งเหล่านี้ก็รับช่วยเหลือจัดการแก้ไข
ให้

๒. การที่ไม่มีคนต่างด้าวในจังหวัด
ปราจีนบุรีนั้น เท่ากับเป็นการส่งเสริมให้
คนไทยได้มีโอกาสทำการค้าขายอยู่ในตัว
แล้ว เพราะแต่เดิมอ้างว่าทำการค้าสู้คน
ต่างด้าวไม่ได้ ฉะนั้นเมื่อที่ใดไม่มีคน
ต่างด้าวอยู่ก็น่าจะทำการค้าได้ด้วยดี

ค. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีน
บุรี) : ข้าพเจ้าขอชักท่านรัฐมนตรีตั้ง
ต่อไปนี้ ตามที่ท่านรัฐมนตรีแจ้งว่า
รัฐบาลได้ช่วยการขนส่งทางรถไฟด้าน
เดียวกันนี้ ข้าพเจ้าขอชักว่า ในทางอื่นๆ
เช่นทางน้ำซึ่งเป็นเรื่องสำคัญ ซึ่งรัฐมนตรี
ย่อมมีรูปสภาพเมืองนั้นดี เพราะเป็นคน
เมืองนั้น ทำไม่จึงไม่จัด

พ.ต. หลวงโกวิทอภัยวงศ์
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม):
จะให้ทั่วไปนั้นไม่ได้ เมื่อชาวต่างด้าว
เขาไม่ชน เราก็จัดหาเรือแพทำมาหากิน
กันบ้าง

ค. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีน
บุรี) : ข้าพเจ้าขอชักต่อไปว่าในเรื่อง
การจัดราคาข้าวเปลือกตามสถานี และ
ได้กำลังสอดส่องอยู่นั้น ท่านรัฐมนตรี
เชื่อหรือว่าจะเป็นเช่นนั้นจริง

พ.ต. หลวงโกวิทอภัยวงศ์
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม):
ต้องเชื่อว่าเป็นจริงก่อน จนกว่าเราจะจับผิด
เขาได้

ค. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีน
บุรี) : ข้าพเจ้าขอเรียนชักต่อไปว่าความ
จริงในเรื่องการค้านั้น ไม่ใช่ว่านึกๆ ก็
ทำได้ จะต้องสั่งสอนอบรมกันบ้างทำไม
รัฐบาลไม่มีนโยบายในเรื่องนี้เลย

พ.ต. หลวงโกวิทอภัยวงศ์
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม):
เท่าที่ได้ทราบกันอยู่ทั่วไปแล้วนั้น รัฐ
บาลได้พยายามแล้วในการสั่งสอน แต่
การค้านั้นที่เราจะทำไม่ใช่ การค้าใหญ่
โตอะไร ก็ทำอย่างเขาขายกันในตลาด
ข้าพเจ้าก็เคยอยู่จังหวัดปราจีนบุรีมาตั้ง

แต่เลิกจนโต ก็น่าจะทำได้ดี ถ้าจะเปรียบ
ก็ว่า แต่ก่อนว่าคอกข้าวไม่ได้ที่รัฐบาล
ก็คดมาให้แล้ว จะให้เคียวให้อีกมันก็จะ
เกินไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไปของ ร.ท. อุต นิตยสุทธิ์ เรื่อง
ตู้ไม่พอบรรทุกสินค้า และการขึ้นค่า
ระวางสินค้า

ร.ท. อุต นิตยสุทธิ์ (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงคมนาคมดังต่อไปนี้

รัฐบาลได้แถลงนโยบายไว้ว่า จะ
ส่งเสริมการขนส่งทางบกให้เป็นประโยชน์
และสะดวกยิ่งขึ้นโดยปรับปรุงค่าระวาง
รถไฟ บัดนี้ปรากฏว่าการขนส่งทางบก
โดยทางรถไฟโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคอีสาน
ไม่ได้รับความสะดวก กล่าวคือกรมรถไฟ
ไม่มีจำนวนรถบรรทุกพอจะลำเลียงสินค้า
กรมรถไฟก็ยังได้ขึ้นค่าระวางสินค้าประ
เภท ๔,๕,๖ และ ๗ มีสินค้าข้าวสาร
ข้าวเปลือก หนังสัตว์ ไม้เสาทุกชนิด
มะขาม ถ่าน ไม้ พริก นุ่น ผ้าย ไม้
เหลือง ฯลฯ เป็นต้น เมื่อปรากฏการขึ้น
เช่นนี้ ข้าพเจ้าขอเรียนถามรัฐบาลว่า
การที่เวลานี้รัฐบาลไม่สามารถทำการ ขน
ส่งสินค้าได้ตามสัมพันธ์ ของ ปริมาณ สินค้า

ค่าทำไม้รัฐบาลจึงขึ้นค่าระวางบรรทุก
สินค้าที่กล่าวแล้วให้สูงขึ้นอีก ซึ่งเป็น
การเดือดร้อนแก่ราษฎร ในภาคอีสานผู้มี
ทางขนส่งสินค้าโดยทางรถไฟแต่ทางรถไฟ
แต่ทางเดียว

พ.ต. หลวงโกวิทอภัยวงศ์
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม) :
รัฐบาลขอประธานตอบว่า การที่กรมรถไฟ
ขึ้นค่าระวางสินค้าประเภทที่ ๔,๕,๖
และ ๗ นั้น มีเหตุผลมาจากในระหว่าง
๒ ปีที่แล้วมาจนบัดนี้แล้วโลกผันแปรอยู่
ในสถานการณ์คับขันเนื่องจากการ สง-
ครามพัวพันในยุโรปกระทำให้กรมรถไฟ
ได้รับความกระทบกระเทือนในค่าใช้จ่าย
ต่างๆ เกี่ยวกับกิจการรถไฟ เช่นเป็น
ต้นว่า เครื่องอุปกรณ์ในการเดินรถทุก
อย่างมีราคาสูงขึ้นกว่าเท่าตัว บางอย่าง
ก็ยิ่งกว่า แต่ในระยะเวลาตั้งแต่ปี พ.ศ.
๒๔๘๐ เป็นต้นมา เศรษฐกิจและการ
ค้าทั่วไปขยายตัวสูงขึ้นเป็นลำดับมา ใน
สถานการณ์ปัจจุบัน บรรดาสรรพสินค้า
ทั้งภายในและภายนอกก็มีราคาซื้อขายค
ขึ้นเป็นอันมาก ราษฎรที่ประกอบอาชีพ
ในการทำสวน ทำนา ทำพืชผลอื่น ๆ
ตลอดจนการทำยาง ทำเหมืองแร่ ก็มี
โอกาสขายสินค้าของตนได้ด้วยราคาแพง

ซึ่งถ้าจะเปรียบเทียบราคาสินค้าต่าง ๆ ระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๗๓—๒๔๗๗ กับราคาในขณะนั้นแล้ว จะเห็นได้ว่าราคาเคยสูงขึ้นกว่ากันมาก เมื่อราคาสินค้าดีขึ้น แต่กรรมรถไฟกลับต้องเสียค่าใช้จ่ายแพงเช่นนี้แล้ว ก็เป็นการจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาทางเพิ่มรายได้เพื่อชดเชยรายจ่ายให้เหมาะสม ส่วนการขนส่งสินค้าซึ่งเกี่ยวกับจำนวนรถสำหรับบรรทุกมีไม่พอ กับความต้องการของพ่อค้า นั้นยังเป็นเครื่องแสดงให้เห็นอยู่แล้วว่า ราคาสินค้าขึ้นและความต้องการของตลาดต่าง ๆ มีปริมาณมากขึ้น ซึ่งแต่ก่อนกรรมรถไฟมีรถสำหรับบรรทุกสินค้าน้อยกว่า ในขณะนี้ถึง ๖๒๕ หลัง แต่มีรถเหลือใช้มาบัดนี้แม้จะได้พยายามจัดการหมุนเวียนรถสำหรับบรรทุกสินค้าอย่างเต็มที่แล้วก็ดียังไม่พอกับความต้องการ กรรมรถไฟก็ได้ส่งซอร์รถเพิ่มเติมอีกแล้วเป็นจำนวนมาก หากแต่เวลานี้บริษัทที่รับประมูลได้ยังจัดส่งรถมาให้ยังไม่ได้ การช่วยเหลือระบายสินค้าในภาคอีสานให้สู่ตลาดกรุงเทพฯ กรรมรถไฟได้ช่วยเหลืออย่างไร ได้ตอบกระทู้ถามที่ ๙๕/๒๔๙๔ ของผู้แทนราษฎรจังหวัดมหาสารคามแล้ว

ร.ท. อู๊ด นิตยสุทธิ (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอชักท่านรัฐมนตรีตั้งต่อไปนี้ ถ้าหากว่าสถานการณ์ของโลกได้ส่งบลงราคาวัตถุดิบที่ประกอบการทำรถไฟถูกลงแล้ว มีหวังหรือไม่ว่าจะได้ลดค่าระวางอีกในคราวหน้า

พ.ต. หลวงโกวิทอภัยวงศ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม) : สุกแล้วแต่เรื่อง บางทีก็อาจจะไม่ลดอาจจะขึ้นไปอีกก็ได้ เพราะเวลาราคาของต่ำเราก็ได้ลดลงไปให้ได้ระดับกัน ให้พ่อค้าได้กำไร แต่เวลาที่ของแพง พ่อค้าก็ต้องช่วยรัฐบาลบ้าง เรื่องเป็นอย่างนี้เพราะฉะนั้นจึงเรียนให้เด็ดขาดลงไปไม่ได้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : หมควาระกระทู้ต่อไปนี้ ข้าพเจ้าได้รับญัตติของนายอำเภอ อิศรางกูร ณ อยุธยา ฉบับหนึ่งมีความว่า ขอเสนอญัตติให้สภาฯ ยกร่างพระราชบัญญัติธรรมนูญสงฆ์ พ.ศ. ๒๔๙๔ ขึ้นพิจารณา ก่อนพระราชบัญญัติอื่น ๆ ในเมื่อรัฐบาลตอบกระทู้ของสมาชิกสุดสิ้นแล้ว

นายอำเภอ อิศรางกูร ณ อยุธยา (สิงห์บุรี) : ร่างพระราชบัญญัติธรรมนูญคณะสงฆ์ นั้น นับว่าเป็นเรื่องสำคัญที่

รัฐบาลเสนอเข้ามา ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าตั้งแต่พระราชบัญญัตินี้ได้เสนอเข้ามาสู่ระเบียบวาระก็ได้ปรากฏไปทั่ว ๆ กัน ถึงสุขสัมภคี หรือพุทธมามกะคี ต่างก็อยากจะดูว่าพระราชบัญญัตินี้จะเป็นไป ในแง่ไหน และเป็น สาระ สำคัญอันหนึ่ง ส่วนพระราชบัญญัติต่าง ๆ นั้นขอพักไว้ก่อน จึงขอเรียนถามรัฐบาลว่าจะเห็นสมควรหรือไม่ ถ้าหากว่ารัฐบาลยังไม่เห็นสมควร ข้าพเจ้าก็จะขอถอน

พล ร.ท. หลวงสินธุสงครามชัย ร.น. (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : รัฐบาลไม่ขัดข้องในเรื่องนี้ และความประสงค์ในครั้งเดิมก็อยากจะให้สมาชิกได้อ่านกันมาก ๆ และได้มีโอกาสปรึกษาคณะ สกษ. ตาม สมควร ดังนั้นเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้เป็นพระราชบัญญัติที่สำคัญควรจะได้พิจารณากันโดยรอบคอบ แต่ถ้าหากสมาชิกต้องการ รัฐบาลก็พร้อมอยู่แล้ว

นายเขมชาติ บุญรัตพันธุ์ (ร้อยเอ็ด) : เป็นอย่างที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ พูดนั้น ก็ถูกแล้ว คือเราควรที่จะพิจารณาเรื่องนี้โดยรอบคอบสักหน่อย และคิดว่าในวันนี้ยังไม่ถึง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่ายังไม่

สมควรจะพิจารณาในเรื่องนี้โดยด่วนในวันนี้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรเปลี่ยนระเบียบวาระตามที่นายอำเภอ อิศรางกูร เสนอมา ขอให้ไปรคยมือขึ้น สมาชิกยกมือ ๒๘ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยมือขึ้น สมาชิกยกมือ ๓๔ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันที่ประชุมไม่ยอมให้เปลี่ยนระเบียบวาระ ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช ๒๔๘๓ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอให้เลขานุการสภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : ร่างพระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช ๒๔๘๔ คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖

นายเฉลา เตาลานนท์ (ตราด) : ตามที่คณะกรรมการได้เติมข้อความ ในมาตรา ๖ เป็นข้อ ๒ ว่า "สั่ง

พิมพ์ซึ่งรัฐมนตรีกำหนด” นั้น ข้าพเจ้ายังสงสัยอยู่ คือหมายความว่า สิ่งพิมพ์เช่นในการสมัครรับเลือกตั้งผู้แทนราษฎร มีการโฆษณาเลือกตั้ง รัฐมนตรีย่อมกำหนดไม่อยู่ในข่ายนี้ใช่หรือไม่

นายเดือน บุนนาค (ประธานกรรมาธิการ) : ตามที่คณะกรรมการได้เติมมาตรา ๖ อนุมาตรา ๗ ว่า “สิ่งพิมพ์ซึ่งรัฐมนตรีกำหนด” นั้น ก็โดยที่เห็นว่า ถ้าหากว่าจะกำหนดลงไว้ในพระราชบัญญัติกันทุก ๆ สิ่งพิมพ์นั้นเป็นการที่หลีกเลี่ยงย าวที่จะให้รัฐมนตรีมีอำนาจที่จะกำหนดยกเว้นได้ในบางกรณี ตามที่ท่านสมาชิกได้กล่าวมาเกี่ยวกับเรื่องประกาศในการโฆษณาการเลือกตั้งนั้น ก็มีอยู่ในร่างอนุมาตรา ๓ ซึ่งเกี่ยวกับตราสารแบบพิมพ์ ซึ่งใช้ในเรื่องการส่งคม การเมือง นั้น ในเรื่องนี้ก็เป็นปัญหาอยู่ที่ยุติความ เพราะฉะนั้นจึงให้เป็นเรื่องที่ฝ่ายบริหารที่จะไปกำหนดดีกว่า นอกจากนั้นกรรมาธิการยังเห็นว่าสิ่งพิมพ์นั้นเป็นการกว้างขวางอย่างเช่นรูปถ่าย นั้น ก็มี การที่อาจจะไปประกาศโฆษณา บางทีก็น่าจะอยู่ในการควบคุม บางทีก็ไม่น่าจะอยู่แต่จะกำหนดไว้ในนี้ก็จะเป็นการลำบาก จึงปล่อยให้เป็นการอำนาจของฝ่ายบริหารจะพิจารณาเห็นสมควร ด้วยเหตุนี้จึงเติมเป็น

อนุมาตรา ๒ ถ้าหากว่าเกิดปัญหาที่จะวินิจฉัยก็จะวินิจฉัยได้ง่าย ถ้ากำหนดไว้ในนี้แล้ว ถ้าเกิดเป็นปัญหาแล้วก็จะแก้ไขได้ยาก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้เลขาธิการสภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๗ มาตรา ๘

เจ้าวรทัศน์ ณ ลำพูน (ลำพูน) : ที่ข้าพเจ้าขอยกมือก็มีความข้องใจ มาตรา ๖ อนุมาตรา ๓ ตามร่างเดิมมีคำว่า “แจ้งความ” แจ้งความนี้มีความหมายกว้างซึ่งเกี่ยวกับการพิมพ์ เช่นการค้าขาย การประกาศโฆษณา ก็ถือว่าแจ้งความ เมื่ออยู่ในข่ายพระราชบัญญัติดังกล่าว การโฆษณา การเมืองก็ถือว่าแจ้งความ ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการยุ่งยากมาก ข้าพเจ้าข้องใจอยากจะเรียนถามคณะกรรมการว่า เพราะเหตุใดจึงตัดออก

นายเชมชาติ บุณยรัตพันธุ์ (กรรมาธิการ) : การที่คณะกรรมการตัดคำว่า “แจ้งความ” ออก นั้น เพราะมองเห็นว่าถ้าจะใส่คำว่า “แจ้งความ” ไว้ในอนุมาตรา ๓ แล้ว ผลร้ายอาจจะเกิดขึ้นได้ยิ่งกว่าผลดี คือในบางกรณีผู้แจ้งความอาจจะแทรกแซง สิ่งซึ่งไม่ใช่แจ้งความลงไปได้ เช่นการเมืองหรืออะไร

ต่าง ๆ เป็นต้น เราจึงไม่ใส่คำ “แจ้งความ” ลงไว้ เพราะฉะนั้นคำใดที่เราจะอนุญาตให้พิมพ์ได้ จึงอยู่ในอนุมาตรา ๒ ว่า “สิ่งพิมพ์ซึ่งรัฐมนตรีกำหนด” ดีกว่าที่จะบัญญัติไว้ในอนุมาตรา ๓

นายทอง กัณฑ์ธรรม (แพร์) : ข้าพเจ้าผู้หนึ่งซึ่งไม่เห็นพ้องด้วยในการที่คณะกรรมการการตัด “แจ้งความ” ออกเท่าที่คณะกรรมการชี้แจงว่าถ้าหากว่าให้คงไว้ อาจ จะ เกิด อันตราย เป็น อัน มาก ข้าพเจ้าสงสัยว่าพระ ราช บัญญัติ การพิมพ์ เราใช้มาหลายปีแล้ว ในฉบับเก่าก็มียกเว้นคำว่า “แจ้งความ” อยู่ตั้งแต่ใช้พระราชบัญญัติเก่ามาจนบัดนี้ก็ไม่ปรากฏว่าเกิดเหตุอันตรายถึงที่ท่าน กรรมการ ได้ แผลงไว้ ตัด คำ ว่า “แจ้งความ” ออกไปตั้งที่ท่านสมาชิกแห่งจังหวัดลำพูนได้อภิปรายมาแล้ว ใน กิจการ คำ หรือ เกี่ยว กับ ส่วนตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเมืองซึ่งเราจะเห็นบ่อย ๆ ว่ามี “แจ้งความ” เสมอ ในหนังสือแจ้งความเช่นนี้จะสงเคราะห์เข้าเป็น “บัตร” ก็ไม่ได้ “ตราสาร” ก็ไม่ได้ “แบบพิมพ์” ก็ไม่ได้ “รายงาน” ก็ไม่ได้ อีกเหมือนกัน เพราะว่าในบางอย่างเช่นผู้แทนไปพูดกับราษฎรก็ไม่ใช่รายงานเหมือนกัน เมื่อเขามาโฆษณาอะไรขึ้น จะ

แจ้งหรือแจ้งความเป็นหนังสือคงจะเป็น “แจ้งความ” มากกว่ารายงานแล้ว และ คณะ กรรมการ การ ให้ ความ หวัง ไว้ ว่า เรา อาจ จะ มา ใส่ ใน อนุมาตรา ๒ ของมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ว่า “สิ่งพิมพ์ที่รัฐมนตรีกำหนด” นั้นเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอนถ้าท่านไม่ประกาศ ความ ยุ่งยาก ก็คง มี อยู่ เพราะ ฉะนั้น ที่ ตัด คำ “แจ้งความ” ออกนี้ ไม่ใช่ เป็น สิ่ง เล็ก น้อย จึง อยาก จะ ให้ สภา ฯ นี้ ได้ พิจารณา กัน ให้ ถ่อง แท้ สัก น้อย

นายเขมชาติ บุณยรัตพันธุ์ (กรรมการ) : ความประสงค์ของท่านสมาชิกที่ข้อใจนั้น ตรงกันแล้ว และ กรรมการ ได้ ทำ ให้ แล้ว มี “ตราสาร” “แบบพิมพ์” และ “รายงาน” หรือ “กิจธุระ” นี้เป็นความกว้างแต่บางครั้งก็ยังคงแคบกว่าแจ้งความ เพราะฉะนั้นตามที่ท่านอภิปรายนี้ ถ้าเกี่ยวกับกิจธุระก็มีอยู่แล้วในอนุมาตรา ๓ เกี่ยวกับการเมืองก็มีอยู่แล้ว แต่ถ้าเป็นคำ “แจ้งความ” แล้วผลร้ายอาจจะเกิดขึ้นถึงที่ข้าพเจ้าได้กล่าวเมื่อก่อน เพราะมีบทบัญญัติไว้แล้วอย่างชัดเจน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรให้เป็นไปตามที่กรรมการเสนอมาขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๐ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๕ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันผ่านไป ขอให้เลขาธิการสภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา
๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓
มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖
มาตรา ๑๗

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์(พิจิตร):
ในมาตรา ๑๗ นั้นข้อความคล้ายคลึงกับ
มาตรา ๑๑ ซึ่งคณะกรรมการได้แก้ไข
มาแล้ว คือ ในเรื่องแบบพิมพ์นั้น ร่าง
เดิมมีบทบัญญัติไว้ว่าโดยใช้แบบพิมพ์ของ
เจ้าพนักงานการพิมพ์ แต่กรรมการได้
มาแก้ว่า โดยทำตามแบบของเจ้าพนักงาน
การพิมพ์ คือมีความหมายต่างกัน ทั้ง
ข้าพเจ้าแลในเจตนาของคณะกรรมการ
คิดว่าคง จะช่วยให้ความสะดวกแก่ผู้ยื่น
แบบพิมพ์นั้นว่า ไม่จำเป็นต้องใช้แบบพิมพ์
ของเจ้าพนักงาน ใช้แบบพิมพ์ของตัวเอง
ซึ่งมีข้อความเหมือนแบบพิมพ์ของเจ้า
พนักงานก็เป็นอันใช้ได้ ส่วนมาตรา ๗
นั้นซึ่งมีข้อความ คล้าย คลึงกัน แต่คณะ

กรรมการหาได้แก้ไขให้ตรงกันไม่ ยัง
คงให้ใช้แบบพิมพ์ของเจ้าพนักงานการ
พิมพ์อยู่ ข้าพเจ้าจึงขอประธานเสนอคณะ
กรรมการว่า เมื่อท่านมีมติตวจิตเช่น
นั้นแล้ว ก็ขอให้โปรดแก้ไขมาตราให้
เหมือนมาตรา ๑๑ เสียด้วย และถ้าท่าน
แก้ไขมาตราแล้ว ก็ขอให้โปรดแก้ไข
มาตรา ๒๕ อนุมาตรา ๕ และมาตรา ๓๐
ซึ่งมีข้อความคล้ายคลึงกันนั้นเสียด้วย

นายเดือน บุนนาค (ประธาน-
กรรมการ) : ในการที่กรรมการ
แก้ไขมาตรา ๑๑ คำว่า "ใช้" เป็น "ทำ
ตาม" นั้น เพราะเห็นว่าเกี่ยวกับเรื่องการ
ทำทะเบียน สมุดทะเบียนซึ่งมีกระดาษอยู่
หลายหน้า ถ้าจะต้องไปซื้อแบบพิมพ์ของ
เจ้าพนักงานก็รู้สึกว่าเป็นภาระอันหนักแก่
ผู้พิมพ์ ส่วนมาตราอื่น ๆ ที่กรรมการ
ให้คงไว้ก็เพราะเหตุว่าเป็นแบบพิมพ์โดย
มาก มีข้อความเพียงนิตเดียว แล้วก็
เป็นประโยชน์แก่เจ้าหน้าที่ที่จะต้องรักษา
เก็บไว้ในแฟ้มสะดวกสำหรับ ในเรื่องการ
ค้นคว้า เพราะฉะนั้นเห็นว่าไม่มีความจำ-
เป็นที่จะต้องไปแก้ไขมาตรา ๑๑ และใน
มาตราอื่นซึ่งเป็นทำนองเดียวกัน เพราะ
ฉะนั้นจึงคงคำว่า "โดยใช้แบบพิมพ์ของ

เจ้าพนักงานการพิมพ์” คือหมายความว่า
ใช้แบบพิมพ์ที่เจ้าพนักงานทำขึ้น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผ่านไป ขอให้เลขาธิการสภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐
มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓
มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕

นายเฉลา เตาลานนท์ (ตราด) :
ตามที่คณะกรรมการได้ตัดมาตรา ๒๕
อนุมาตรา ๔ “ในกรณีแห่งบรรณาธิการ
เป็นผู้มีความรู้สอบ ไล่ ไ้ไม่ต่ำกว่าประ-
โยคประถมสามัญศึกษา ตามหลักสูตร
กระทรวงธรรมการ หรือความรู้ซึ่งกระ-
ทรวงธรรมการเทียบเท่ากัน” ทำไมคณะ
กรรมการจึง ไปตัดคุณ สมบัติ ของ
บรรณาธิการออกเสีย ร่างของรัฐบาล
คืออยู่แล้ว ทำ ไม จึงตัด ขำพเจ้า ไม่เห็น
ชอบเลย

นายเดือน บุนนาค (ประธาน
กรรมการ) : ในการที่กรรมการ
ได้ตัดอนุมาตรา ๔ ของมาตรา ๒๕ ที่
ว่าด้วยคุณสมบัติของบรรณาธิการออกนั้น
ก็เพราะเห็นว่า ที่กำหนดว่ามีความรู้ไม่
ต่ำกว่า ประโยคประถมสามัญศึกษา นั้น
เป็นคุณสมบัติซึ่งกำหนดลงตัวอย่างเหลือ

เกิน ถ้าจะกำหนดเช่นนั้นแล้วก็เห็นว่าไม่
มีประโยชน์เท่าใด ถ้าไม่มีเสียเลยจะเป็น
การดีกว่า เพราะเหตุว่ากรรมการได้
เพิ่งเล็งเห็นว่าในเรื่องที่จะเป็นนั้กหนังสือ
พิมพ์นั้น ไม่ใช่อาศัยด้วยวิชาความรู้ที่
ได้ศึกษามาเป็นเหตุสำคัญ แต่อาศัยด้วย
ความรู้รอบตัวซึ่งแปลว่า บุคคลเหล่านั้น
ได้สร้างตัวของตัวเองเด่นขึ้น เท่าที่ปรา-
กฏอยู่ในต่างประเทศ ถึงแม้ในปัจจุบัน
จะมีสถาน การณ์พิมพ์ศึกษาเป็นการ
เฉพาะก็ตาม แต่ถ้พุดถึงนั้กหนังสือพิมพ์
ที่มีชื่อเสียงแล้ว ใช้ว่าบุคคลเหล่านั้นจะมี
การศึกษาก็หาไม่ได้ หากแต่เขาได้บำเพ็ญ
กรณีในเรื่องนี้มาเป็นเวลานาน คล้าย ๆ
กับเขามีนิสัยสันดานและความรู้เป็นพิเศษ
ในเรื่องนี้ กรรมการจึงเห็นว่าถ้าหาก
ไม่กำหนดความรู้ไว้อย่าง ที่รัฐบาลเสนอ
มานั้นจะเหมาะกว่า เป็นเรื่องที่เราเปิด
โอกาสให้บุคคล ไม่ว่าบุคคลนั้น จะมี
ความรู้ชั้นไหน ถ้าหากว่าเขามีความ
สามารถแล้วก็ให้เขาประกอบออกหนังสือ
พิมพ์นั้นได้ ด้วยเหตุผลตั้งนี้กรรมการ
จึงได้ตัดอนุมาตรา ๔ น้อออก

นายเฉลา เตาลานนท์ (ตราด) :
ตามที่กรรมการชี้แจงว่าในการตัดคุณ
สมบัติของผู้ที่จะเป็นบรรณาธิการออกนั้น

ด้วยเหตุที่ว่าเนื่องจากรัฐบาล ได้ร่าง มาติ
คุณสมบัติ เพียง ชั้น ประโยค ประถม เป็น
ความรู้ที่ต่ำเกินไป เมื่อเช่นนั้นแล้วทำ-
ไม่วิเคราะห์การพิจารณาจึงไม่เพิ่มเติมคุณสมบัติ
ให้มีความรู้สูงยิ่งไปอีกเล่า ที่รัฐบาลเสนอ
มาต่ำเกินไป ก็ควรจะแก้ไขให้สูง และโดย
ปกติบุคคลที่จะมีความรู้รอบตัวที่ดีแล้ว ก็
ควรจะมีหลักความรู้เบื้องต้นเป็น รากฐาน
เสียก่อน เมื่อรากฐานไม่ดีแล้วความรู้
รอบตัวจะดีอย่างไรได้ เพราะฉะนั้นที่
กรรมการ ตัดเช่นนี้ ข้าพเจ้า เห็นว่าผิด
หลักที่กรรมการซึ่งควรจะกระทำ

นายเดือน บุนนาค (ประธาน
กรรมการ) : กรรมการขอชี้แจง
เพิ่มเติมว่า ในการที่ไม่เชิบบความรู้ให้สูง
ขึ้นนั้น ก็เพราะเห็นว่านโยบายรัฐบาลนั้น
ต้องการจะปล่อยให้บุคคลอีกมากหลายได้
มีโอกาสเป็นบรรณาธิการได้ เพราะ-
ฉะนั้นถ้ากรรมการจะมาเพิ่มเข้าแล้วก็
จะเป็นการกำจัดสิทธิบุคคลที่จะเป็น บรร-
ณาธิการได้ และที่กล่าวมาแล้วนั้นบุคคล
ที่จะเป็นบรรณาธิการได้นั้นเกี่ยวกับ ชื่อ-
เสียงที่ได้กระทำมา หาใช่เกี่ยวกับความรู้
ที่ได้ศึกษามามีได้ เพราะฉะนั้นด้วยเหตุ
นี้การที่ตัดออกก็เห็นว่าไม่อันตรายอย่าง
ใด. และอีกอย่างหนึ่งจะเป็นการตรงกับ
นโยบายที่สภาฯ ราบไว้ คือเป็นการเปิดโอ-

กาสให้แก่บุคคลที่มีความสามารถ ให้เขา
เป็นบรรณาธิการได้ ไม่จำกัดว่าบุคคลใด
เป็นอะไรมาแต่ก่อน หากแต่เขามีความ
สามารถแล้วก็ให้เขาคำรงตำแหน่งนี้ได้

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร):
ข้าพเจ้าเป็นผู้หนึ่งที่ไม่เห็นด้วยในการแก้ไข
ของคณะกรรมการในข้อนี้ เพราะ
ว่าหนังสือพิมพ์นั้น ต้องทำการ เกี่ยวข้อง
กับมหาชนส่วนใหญ่ หนังสือพิมพ์ที่ดีนั้น
ต้องแล้วแต่บรรณาธิการ ถ้าหากบรรณา-
ธิการไม่เป็นผู้ที่ทรงคุณวุฒิแล้ว หนังสือ
พิมพ์อาจจะไปในทางที่ตรงกันข้ามได้ หาก
จะไม่จำกัดในเรื่องวิทยฐานะเสียเลยแล้ว
ข้าพเจ้าเกรงว่าอาจจะเป็นภัยแก่สาธารณะ
และอาจจะเป็นภัยแก่บรรณาธิการเองได้
ด้วย คือในเรื่องวิทยฐานะนี้อาจจะเป็น
รากฐานสำหรับจะรับความรู้ต่างๆ ได้ถ้า
หากว่ามีรากฐานอยู่น้อยแล้วตามที่กรรมการ
อ้างมานั้นข้าพเจ้าเกรงว่าจะบกพร่อง
ถ้าหากเสนอความคิดความเห็นไปแล้วอาจ
จะเป็นภัยแก่สาธารณชนได้ อีกประการ
หนึ่งอาจจะเป็นภัยแก่บรรณาธิการเองได้
ด้วย ก็คือว่า เมื่อได้เปิดช่องไว้แล้ว
เช่นนี้ผู้ที่ไม่มีความรู้เลย หรือมีความรู้
เพียง อ่านออก เขียนได้ก็เข้ามาทำเช่นนั้น
ในที่สุดเมื่อออกไปแล้วก็ขายไม่ได้ ก็จะ
เป็นภัยแก่ผู้ทำด้วยเช่นนี้ เพราะฉะนั้น

ข้าพเจ้าเห็นว่าตามที่กรรมการแก้ไขมา
นี้ สภาฯ นั้นควรจะไต่ขังไว้ก่อน

นายพัน สุพรรณสาร (พระ-
นครศรีอยุธยา) : ตามที่คณะกรรมการ-
ธิการได้แก้ไขร่างนี้ให้ผิดไปจากเดิมโดย
ตัดคำที่ว่าชั้นประถมบริบูรณ์ออกเสียบ้าง
ไม่บัญญัติอะไรไว้แน่ ก็ท่านประธาน
กรรมการได้ชี้แจงไว้แล้วว่าความรู้ชั้น
ประถมบริบูรณ์ไม่มีเลยนั้น ไม่มีการผิด
แผกแตกต่างอะไรกันมากนัก ความจริง
บุคคลที่จะเป็นบรรณาธิการได้หาได้อาศัย
ความรู้สำเร็จชั้น ประถม บริบูรณ์ มาเป็น
บรรณาธิการก็หาไม่ได้ดังนี้ และเราได้
พิจารณากันว่าในครั้งเดิมอยากจะแก้ตาม
พระราชบัญญัติเดิมคือสำเร็จชั้นมัธยม บริ-
บูรณ์ แต่นโยบายของรัฐบาลอยากจะเปิด
สิทธิและเสรีภาพให้บรรดาผู้มีความจำนงจะ
เป็นบรรณาธิการให้มีจำนวนมากขึ้น รัฐ-
บาลมีนโยบายเช่นนี้จึงได้แก้ตกลงมาเป็น
ชั้น ประถม บริบูรณ์ คณะกรรมการ
เห็นว่าถ้าหากจะมีนโยบายเป็นประถมบริ-
บูรณ์แล้ว ไม่จำเป็นจะต้องบัญญัติไว้เสีย
เลยจะดีกว่า ในกรณีนี้มีการโต้เถียงกันมาก
ในคณะกรรมการ เราได้เชิญบุคคลซึ่ง
ไปเรียนการโฆษณาในต่างประเทศ และ
สำเร็จในการนี้มา ก็ปรากฏว่าในต่าง

ประเทศเขาก็ไม่ได้บัญญัติไว้โดยทั่วไป
เหมือนกัน คณะกรรมการเห็นว่าไม่
บัญญัติไว้เสียเลยนั้นเป็นความคิดของกฎ-
หมายดีกว่าที่จะบัญญัติไว้ เพราะความรู้
ชั้นประถมบริบูรณ์นั้นไม่ได้เป็น เครื่องที่
จะทำให้เป็น บรรณาธิการได้เลย บุคคล
ที่จะเป็น บรรณาธิการ ได้ ไม่ใช่อาศัย
ความรู้สำคัญที่เรียนสำเร็จชั้น ประถม บริ-
บูรณ์ แต่จะต้องมีความชำนาญในทาง
หนังสือพิมพ์ หรือการ ประกอบอาชีพใน
ทางหนังสือพิมพ์มาก่อน และบุคคลชนิด
นี้เขาย่อม จะมีความรู้ลึกในการที่เขาจะ
สร้างตัวของเขาเองมา เป็น บรรณาธิการ
หนังสือพิมพ์ และคิดว่าถ้าจะใช้ความรู้
ประถมบริบูรณ์กับ ไม่ใช่เลยก็เหมือนกัน
ดังที่ได้เคยแถลงมาแล้ว เพราะฉะนั้น
บุคคลที่จะมาเป็น บรรณาธิการ หนังสือ-
พิมพ์ทั้งที่ท่านกล่าวว่าถ้าชายไม่ได้อะไร
ไป นั่นคือเขาสร้างตัวของเขาเอง บุคคล
ทุกคนย่อมมีความรู้ลึกถ้าจะทำอะไรลงไป
ก็ย่อม จะคุ้มตัวของคูเสียก่อนว่าจะทำได้
หรือไม่ และในกรณีเช่นนี้เขาก็ย่อมจะ
ต้องคุ้มเสียก่อนว่า ถ้าเขาจะเป็นบรรณา-
ธิการหนังสือพิมพ์เขาจะทำได้หรือไม่ ถ้า
เขาไม่มีความสามารถ ธรรมชาติก็จะทำ
ให้เขาล้มไปเอง นอกจากนั้นแล้วเรายัง
มีบทกฎหมายบังคับตามมาตรา ๔๒ กับ

มาตรา ๔๓ ตามที่ท่านเป็นห่วงว่าบรรณาธิการเมื่อไม่มีความรู้แล้วอาจจะเขียนเรื่องราวให้เป็นที่เสื่อมเสียประโยชน์ของสาธารณชนหรือเอกชนทั่วไปก็ได้ เราได้มีมาตราหลายมาตราป้องกันในเรื่องนี้ไว้แล้ว คือสำหรับเอกชนก็ในมาตรา ๔๓ ถ้าหากว่าหนังสือพิมพ์ลงข่าวคลาดเคลื่อนเป็นเหตุให้เอกชนเสียหาย เขาก็มีสิทธิจะขอให้แก้ข่าวได้ หรือลงข่าวทำให้ราชการเสียหาย หรืออาจจะทำความเสื่อมเสียเกิดความไม่สงบขึ้นภายในหรือภายนอกก็ตาม ก็มีอีกมาตรา ๑ จะเป็นมาตรา ๒๒ หรือมาตราอะไร ซึ่งข้าพเจ้าก็จำไม่ได้แน่ๆ ขอให้ท่านเปิดดูเถิด สรุปรวมความที่ท่านไม่ต้องตกใจว่าบรรณาธิการจะเขียนหนังสือพิมพ์ไปในทางที่ก่อความไม่สงบขึ้น เราได้มีหลายมาตราคุ้มครองอยู่แล้ว ท่านเองก็ดี ถ้าจะไปทำการสิ่งใดก็จะต้องมีเครื่องมือเครื่องมือไม้ที่จะไปทำ ถ้าหากว่าทำไปแล้วเกิดกระทบกระเทือน อย่างนั้นแล้วล้มเลิกก็เป็นกรรมของบุคคลผู้นั้น ก็เป็นเรื่องที่ไม่มีใครสามารถจะช่วยอะไรได้ ถ้าไม่มีไว้จะสวยเสียกว่า เพราะในนานาประเทศตามที่ได้รับคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญที่เขาได้ไปเรียนมาแล้ว เขาก็บอก

ว่าเขาไม่ได้บัญญัติไว้ เพราะฉะนั้นกรรมการจึงเห็นว่าควรจะต้องออกดีกว่า

นายฉ่ำ จรรย์เนตร (นครศรีธรรมราช) : คณะกรรมการแก้กฎหมายการพิมพ์เรื่องข้อคุณสมบัติของผู้ที่จะเข้ามาเป็นบรรณาธิการนี้ ดูประหนึ่งค้านนโยบายของรัฐบาลที่แถลงไว้ต่อสภาผู้แทนราษฎร ยิ่งกว่านั้นถ้ารัฐธรรมนูญออกก็ว่าได้ กล่าวคือรัฐบาลได้แถลงไว้ว่าภายใน ๑๐ ปีจะพยายามขยายการศึกษาให้ไปถึงทั่วราชอาณาจักร ความสำคัญของกฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับนี้หรือความสำคัญของรัฐบาลก็ว่าจะให้ประชาชนชาวไทยจบประถมบริบูรณ์ กล่าวคือมีความรู้สอบไล่ได้ชั้นประถมบริบูรณ์นี้เป็นนโยบายของรัฐบาล และตามกฎหมายรัฐธรรมนูญบังคับไว้อย่างชัดเจน นี่เป็นประการที่หนึ่งที่ข้าพเจ้าจะค้านคณะกรรมการในการที่ตัดคุณสมบัติของผู้ซึ่งได้ประถมบริบูรณ์แล้วจึงเป็นบรรณาธิการได้ นี่เป็นหลักหนึ่ง

อีกประการหนึ่งถ้าเราพิจารณาสภาพความเป็นไปของสภาพหนังสือพิมพ์ที่มีปรากฏอยู่ในประเทศไทย บัดนี้บางฉบับได้ลงข่าวสารการเมืองกระทบกระเทือนการเมืองทั้งภายในประเทศและต่างประเทศก็มีอยู่ การที่เป็นเช่นนี้ความจริง

กฎหมายก็บังคับคุณสมบัติไว้ว่า ให้ได้ชั้นมัธยมบริบูรณ์ แต่ยังเป็นถึงเช่นนี้ถ้าหากคณะ กรรมการ ปล่อยเสรีภาพให้บุคคลซึ่งไม่ได้รับการศึกษาตามหลักสูตรของกระทรวงธรรมการหรือตามนโยบายของรัฐบาลแล้วจะไปสักแต่ไหน หนังสือเปรียบประจักษ์แม่พิมพ์หรือเปรียบ ประจักษ์กระจกส่องเงา หรือเปรียบประจักษ์เป็นบรมครูของประชาชนก็ว่าได้ ดังนั้นในเมื่อคณะกรรมการ ได้แก้ไขคุณสมบัติ ผู้ที่จะเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ไม่มีคุณสมบัติตามที่รัฐบาลได้แถลงนโยบายไว้แล้ว เราจะมีบรรณาธิการที่ดีได้อย่างไร จริงอยู่ที่คณะกรรมการได้แถลงแล้วว่าบุคคลที่จะเป็นบรรณาธิการ ในเมืองนอกไม่จำเป็น จะต้องมี ความรู้ตามหลักสูตร ของ กระทรวง ศึกษาธิการ นั้นได้แก่เมือง นอก แต่เมือง นอก ก็มีวิธีศึกษาอยู่หลายวิธีซึ่ง ประชาชน จะเข้าไปศึกษาได้ และเขายังมีการสอบความรู้พิเศษของบุคคลเหล่านั้น เพราะฉะนั้นเมื่อกรรมการ ตัดคุณสมบัติประดมบริบูรณ์ของผู้ที่จะได้เป็น บรรณาธิการ แล้ว เช่นนี้มีเหตุผลตามที่อภิปรายแล้วประการหนึ่ง และยังมีประการอื่นอีกที่จะทำให้ผู้ซึ่งจะเข้ามาเล่นหนังสือพิมพ์ ใช้เสรีภาพ

จนเกินขอบเขตไป แม้ว่าจะมีกฎหมายมาตราอื่นใน พระราช บัญญัติ การพิมพ์นี้คุ้มครองแล้วก็ตาม แต่เมื่อรากฐานเดิมไม่มีความมั่นคงแล้วถึงจะมีรั้วรอบขอบชิดก็ยังคงค้นรื้อออกไปได้ทันทีผู้ซึ่งจะเป็นบรรณาธิการถ้าหากไม่มีความรู้ซึ่งรัฐบาลรับรองแล้วจะเป็น ได้ดีอย่างไร ทั้งนี้ข้าพเจ้ามีความรู้ดีกว่าคณะ กรรมการ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการ พิมพ์ที่เสนอเข้ามาแล้วแก้ไขพร้อมกับคำอธิบายของท่านโดยวิธีทางต่าง ๆ กันนั้นยังไม่ชอบด้วยเหตุผล กล่าวคือให้เสรีภาพจนเกิน ขอบเขตนโยบาย ของ รัฐบาลและกฎหมาย เมื่อเป็นเช่นนี้ ขอให้สภาผู้แทนราษฎรพึงพิจารณาปัญหาข้อนี้ คำอภิปรายของข้าพเจ้าดังนี้ เพื่อหวังที่จะส่งเสริมหนังสือพิมพ์ให้เป็นหนังสือพิมพ์ ซึ่งเป็นครูของชาวเมือง เป็นครูของชาติไทย หนังสือพิมพ์ที่ดี ๆ ซึ่งข้าพเจ้าได้ผ่านมาแล้วโดยไม่ถูกกฎหมายลงโทษประการใดเลย เช่นหนังสือพิมพ์ ประมวลวัน อย่างนี้ นี้เรียกว่าหนังสือพิมพ์บรมครูของชาวไทยก็ว่าได้ ผู้ที่เป็นบรรณาธิการก็ตาม ชาวเมืองก็ตาม ล้วนแต่เป็นนักปราชญ์ซึ่งท่านทั้งหลาย คำนึงไม่ได้ ถ้าหากว่าปล่อยให้ผู้ที่จะเป็น บรรณาธิการมี

ภาวะบังคับที่กรมการชี้แจงแล้ว ความเสรีภาพจะมีอย่างไร เพราะฉะนั้น ขอให้สภา ฯ นี้โปรดพิจารณาอีกสักครั้งหนึ่งว่าเราจะเอาตาม กรมการแก้ไข หรือคงไว้ตามร่างเดิมของรัฐบาล ตามนโยบายของรัฐบาลก็ได้ตกลงแล้วเหมือนกันยิ่งกว่านั้น คุณสมบัติของผู้จะเล่นเกมการเมือง เช่นผู้แทนราษฎร เขายังมีกฎหมายบังคับกับคุณสมบัติไว้ชัดเจนอยู่แล้ว หนังสือพิมพ์ด้วยจะพูดอีกนัยหนึ่งก็เรียกว่าเป็นเกมการเมืองชนิดหนึ่งเหมือนกัน ถ้าเราจะปล่อยให้คุณสมบัติบรรณาธิการมีสภาพดังเช่น กรมการแก้ไขแล้ว ข้าพเจ้าเกรงว่าพนักงานการพิมพ์จะเดือดร้อน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควร ให้เป็น ไปตาม ที่คณะกรรมการเสนอมา ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๖๒ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๘ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการเสนอมา ขอให้เลขาธิการสภา ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒

นายแก้ว สิงหะ คเชนทร์ (พีจิตร) : ข้าพเจ้ายังข้องใจในการที่คณะกรรมการได้ตัดมาตรา ๓๒ นั้น ออก ก็ว่าร่างเดิมของรัฐบาลได้ร่างไว้ว่า "เมื่อเจ้าพนักงานการพิมพ์ได้รับแจ้งความตามมาตรา ๒๕ (๖) แล้ว หรือมาตรา ๓๑ หรือได้รับคำขออนุญาตตามมาตรา ๓๐ แล้ว ให้ตอบแจ้งความหรือเรื่องคำขออนุญาตภายในเวลาสมควร" ดังนั้นข้าพเจ้าเสียดายที่รัฐบาลได้ว่าที่บัญญัติมาตรานี้ไว้ก็เป็นเครื่องสะกิดใจให้เจ้าพนักงานการพิมพ์ได้รับจัดการนี้โดยมิได้แจ้งช้า แต่ที่มาตราตัดออกเสียเช่นนั้น ข้าพเจ้ายังไม่เห็นด้วย

นายเดือน บุนนาค (ประธานกรรมการ) : ในการที่คณะกรรมการได้ตัดมาตรา ๓๒ ออกเสียนั้นก็เพราะเหตุว่าเห็นว่ามาตรา ๓๒ นั้นไม่มีประโยชน์อะไรเลย เพราะการที่จะให้ตอบรับแจ้งความหรือส่งเรื่องนั้น มาตราเห็นว่าภายในเวลาอันสมควรภายในเวลาอันสมควรนั้น ไม่มี หลักอย่างไร เจ้าหน้าที่จะพิจารณากันอย่าง

ไร แก่ไหน ^{นี้}ไม่มีหลักเกณฑ์อย่างไร
เจ้าหน้าที่ก็จะตอบว่าภายในเวลาอันสม
ควรอยู่นั้นเอง ด้วยเหตุที่กังวลในเรื่องนี้
คณะกรรมการจึงได้ไปแก้มาตรา ๓๐
ตอนท้ายว่า เมื่อเจ้าพนักงานการพิมพ์ได้
รับคำขอแล้ว จะอนุญาตหรือไม่ให้แจ้ง
เป็นหนังสือไปยังผู้ขอภายในสามสิบวัน
นับแต่วันรับคำขอ ก็แปลว่าการที่กรร
มาธิการจะได้ตัดมาตรา ๓๒ ออก ซึ่ง
ถึงจะไม่เติมก็เหมือนกัน แต่กรรมาธิการ
ก็ยังกังวลอยู่ เพราะฉะนั้นกรรมาธิการ
จึงไปเติมว่าต้องกำหนดเวลาไว้ ๓๐ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ขอให้เลขาธิการสภา ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕
มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘
มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑
มาตรา ๔๒

นายช้อน อ่ำพล (สมุทร-
ปราการ) : ที่จริงพระราชบัญญัติการ
พิมพ์ฉบับที่รัฐบาลเสนอมา ^{นี้}ก็ยังมีข้อ
ความที่รุนแรงมากอยู่ แต่ท่านกรรมาธิ
การก็ได้แก้ไขเป็นอันมากแล้ว แต่การ
แก้ไขนั้นข้าพเจ้าได้พิจารณาดูแล้ว ท่าน
แก้ไขในสิ่งละเอียดอ่อนเล็กน้อย.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
พูดเป็นมาตรา ๆ ท่าน

นายช้อน อ่ำพล (สมุทร-
ปราการ) : ประเดี๋ยวครับ มาตรา
ท่านแก้ไขสิ่งละเอียดอ่อน ^{นี้} แต่สิ่ง
สำคัญท่านกรรมาธิการไม่สามารถจะแก้
ไขได้ แม้กระนั้นข้าพเจ้าก็ขอขอบคุณ
เป็นอันมาก แต่มาหวนระลึกถึงว่ารัฐ
ธรรมนูญมาตรา ๑๔ ที่บัญญัติให้เสรี
ภาพในการพูด การเขียน การโฆษณา
 ฯลฯ เมื่อได้ประกาศรัฐธรรมนูญออก
ใช้นั้น ทุกคนต่างมีความยินดีปรีดาเป็น
อันมากกว่าต่อไป ^{นี้}เราจะได้รับเสรีภาพใน
การพูด การเขียน การโฆษณา ฯลฯ
ดีกว่าแต่ก่อน แต่เมื่อมาพิจารณาใน
พระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับใหม่ ^{นี้}
เฉพาะมาตรา ๔๒ ^{นี้}แล้ว รู้สึกว่าเป็น
การผูกมัดการโฆษณายิ่งขึ้น ^{นี้}กว่าแต่ก่อน
ยิ่งกว่าพระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับเก่า
เสียด้วยซ้ำ จึงทำให้เป็นที่สงสัยว่าใน
มาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติฉบับ
ใหม่ ^{นี้}เกือบจะทำให้การโฆษณาในทาง
หนังสือพิมพ์นั้นแทบจะกระดิกตัวไม่ไหว
เพราะให้อำนาจเจ้าพนักงานมากเกือบจะ
กระดิกไม่ไหว โดยเหตุที่ว่าคือจะพูดจะ
กล่าวอะไรขึ้นแม้ในสิ่งที่ป็น ^{นี้}วงงาน ของ
รัฐบาลที่ได้ทราบมาแล้วว่ามีดีมีร้าย หาก
แต่ไม่พูดเฉพาะเจาะจง ^{นี้} ฉะนั้นทางการ

ถือว่าเป็นการคลาดเคลื่อนเมื่อบอกมาให้
 แก่ข้าพเจ้าเป็นต้องแก่ เช่นข้าพเจ้าเห็นว่า
 เป็นการลำบากแก่หนังสือพิมพ์อย่างเหลือ
 เกินที่หนังสือพิมพ์จำเป็นต้องลง เช่นนั้น
 ก็เพื่อจะตามใจบรรณาสถานที่ทำงาน ของ
 รัฐบาลทั่ว ๆ ไป แต่แท้ที่จริงนั้นเมื่อรู้
 สึกว่ามีอะไรก็มีรายอยู่ในสำนักงานของ
 รัฐบาลนั้นบ้างแล้ว แต่จะให้ชี้เฉพาะ
 เจาะจงลงอย่างแจ่มแจ้งว่าเป็นอย่างไร
 อยู่นั้น หนังสือพิมพ์ย่อมแสดง ไม่ได้
 เพราะจะแสดงแล้วก็จะเป็นการยุ่งยาก
 เหลือเกิน เพราะเรื่องที่ได้มานั้นก็ไม่ใช่
 ได้มาจากที่อื่นก็ได้มาจากในวงงานนั้น
 และหลายคราวมาแล้วที่หนังสือพิมพ์ได้
 ลงข่าว เช่นในวงการบางแห่ง เช่น
 เรื่องน้ำมันเชื้อเพลิงเป็นต้น ที่แรกมีข่าว
 ว่าทำการไม่สุจริต แต่ทางการก็บอก
 ข้าพเจ้าว่าไม่เป็นความจริง แต่แล้วต่อ
 มากก็เป็นความจริงว่าน้ำมันเชื้อเพลิงได้
 หายไปกองสองกอง ที่นั้นนอกจากในเรื่อง
 น้ำมันเชื้อเพลิงแล้ว ก็มีในเรื่องโรงฆ่า
 หมูซึ่งหนังสือพิมพ์ลงข่าวหลายประการ
 แต่ก็ถูกหาว่าลงข่าวคลาดเคลื่อน ซึ่ง
 ตัวข้าพเจ้าทำหนังสือพิมพ์เสาวรีวิวทำ
 หน้าที่บรรณาธิการ แต่ไม่ยอมแก้ และ
 แก้ไปก็จะเป็นการฝืนความจริง และไม่

ซ้ำความจริงก็ปรากฏว่ามีคนยกยอกเงิน
 โรงฆ่าหมูและเนื้อหมูจริง ที่นี้หนังสือ
 พิมพ์ลงชัดแจ้งเช่นนั้นก็ทำให้ผู้ที่ทำการ
 ทุจริตรู้ และต้องหาหลักฐานไว้ให้หนังสือ
 พิมพ์เป็นเครื่องมือ เมื่อเป็นเช่นนั้น
 เป็นที่หนังสือพิมพ์ต้องลงข่าวกระทบกระ
 เทียบให้รู้ว่าเวลานี้เกิดมีเรื่องอันเสียหาย
 ขึ้นแล้ว ก็ต้องการให้ทราบว่ายี่สิบ
 ไม่ดีบ้างแล้วเพื่อจะสอบสวนกัน กวักกัน
 แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ พระราชบัญญัติการ
 พิมพ์ที่ออกใหม่ก็มีข้อความดังนี้ "หนังสือ
 พิมพ์ใด โฆษณาเรื่องราชการ คลาด
 เคลื่อนจากความจริง และอาจจะเกิด
 ความเสียหายขึ้นได้ กระทรวงหรือเจ้า
 หน้าที่ที่เกี่ยวข้องในเรื่องนั้น หรือกรม
 โฆษณาการ หรือเจ้าพนักงานการพิมพ์
 อาจสั่งเป็นหนังสือให้บรรณาธิการ หนังสือ
 พิมพ์นั้นแก้เองหรือลงพิมพ์หนังสือซึ่ง
 แก้หรือปฏิเสธเรื่องนั้น ภายในวันเวลา
 ที่กำหนดให้ แต่ต้องเป็นวันเวลาที่พอจะ
 ทันพิมพ์หนังสือพิมพ์นั้นซึ่งจะออกโฆษณา
 ต่อไป" มีการแก้ข่าวบังคับให้ทำกัน
 เช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการที่บรรณาธิการ
 พิมพ์มาตราเช่นนี้เท่ากับจะส่งเสริมให้
 ข้าราชการบางคนเล่น สกปรกกันยิ่งขึ้น
 ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าควร จะตัดออก

หนังสือพิมพ์ย่อมเป็นที่นิยมกัน อยู่ทั่วไป
ว่าเป็นเสมือนรางวัล บังคับรัฐบาลซึ่ง
เปรียบเสมือนรถ และในองค์การของ
รัฐบาลบางแห่งเปรียบเสมือนตัวรถ หนังสือ
พิมพ์เป็นรางวัลบังคับให้รถเดินตรง
ไปตามความมุ่งหมายสมตามความมุ่งหมาย
ของชาติ และหนังสือพิมพ์จะเปรียบว่า
เป็นห้ามล้อก็ได้ เช่นว่ารถวิ่งเร็วในที่
ตรงหัวเดียวถ้าไม่ห้ามล้อไว้บ้างอาจจะล้ม
หรือคว่ำในที่หัวเดียวก็ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น
แล้วทางการ น่าจะชอบใจหนังสือพิมพ์
สำหรับคอยกระจายข่าว คอยเตือนข่าว
เสมอ แต่กลับมีพระราชบัญญัติการพิมพ์
มาตรา ๔๒ บัญญัติขึ้นอีกก็มีว่าเป็น
ข่าวคลาดเคลื่อน เช่นนี้ไม่ทราบว่าจะ
ไหนเป็นข่าวคลาดเคลื่อน มีมูลความจริง
อยู่เหมือนกัน แต่ถ้าไม่จริงแล้วคงจะไม่
ให้หนังสือพิมพ์ลอยนวลอยู่ได้ คงจะต้อง
ขึ้นสู่ศาลด้วยเหตุนี้หนังสือพิมพ์เป็นหู
เป็นตาของทางราชการ เพื่อจะให้อะไร
ผิดบ้าง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า
ถ้าเมื่อทางราชการยังมีหวังที่จะให้หนังสือ
พิมพ์ช่วยเป็นหูเป็นตาให้รัฐบาลเพื่อ
จะบอกเล่าแก่สืบ ในเรื่องนั้นไม่ควรที่
พึงจะเกิดขึ้นแล้วไม่ควรให้มาตรานี้บัญญัติ

ไว้เลย ข้าพเจ้าเห็นว่าที่ประชุมนี้ควร
จะตัดออกเสีย

นายเดือน บุนนาค (ประธาน
กรรมการ) : ก่อนอื่นกรรมการ
ขอย้อนพิจารณามาตรา ๔๑ เพราะมีถ้อย
คำพิมพ์เกินไป ๑ คำ คือในบรรทัดที่ ๖
ให้ยักหนังสือพิมพ์นั้น คำว่าฉบับเกินไป
อ่านไต่ความอย่างนี้ ให้ยักหนังสือพิมพ์
นั้นทั้งหมดก็ได้ ตัดคำว่า "ฉบับ"
ออก

สำหรับมาตรา ๔๒ การที่มีท่าน
สมาชิกขอให้ตัดมาตรานี้ ออกโดยให้
เหตุผลว่า การที่บัญญัติมาตรานี้ไว้จะ
เป็นการยากลำบากแก่ทางการหนังสือ
พิมพ์ในการที่จะนำเอาข่าวราชการบาง
ข่าวมาลงไว้ นั้น กรรมการขอชี้แจง
ว่า ในเรื่องนี้ความจริงข่าวราชการนั้น
จะนำมาลงนั้นไม่มีการห้ามตามพระราช-
บัญญัตินี้ เป็นต้นว่าถ้าหากว่าข่าวนั้นตกอยู่
ภายใต้เงื่อนไข ๒ ประการแล้วก็ต้อง
ห้าม และถ้าหากว่าลงไปก็ต้องมีการ
แก้ไขให้กลับคืน เงื่อนไข ๒ ประการก็
คือว่า ๑. ข่าวนั้นจะต้องคลาดเคลื่อน
จากความจริง เงื่อนไขประการที่ ๒ ก็
คือว่าข่าวนั้นอาจจะเกิดความเสียหายขึ้น
ได้ ทั้งนี้ในตัวอย่างที่ท่านสมาชิกยกขึ้นมาจะ

เป็นอย่างเรื่องเชื่อเพลิงหรือเรื่องโรงฆ่า
 หมูอะไรก็ตาม ในเรื่องนั้นการที่ทาง
 ราชการมีจดหมายมาหรือมีข้อทักท้วงมา
 นั้นและไปลงให้ ที่จริงจะลงให้หรือไม่อยู่
 ในหน้าที่ของหนังสือพิมพ์ ถ้าหนังสือยื่น
 ยื่นแล้วข่าวที่ลงไปก็เป็นความจริง เพราะ
 ฉะนั้นไม่มีหน้าที่จะแก้ แต่การที่หนังสือ
 พิมพ์ลงข่าวแก่นั้น นั่นก็เป็นเรื่องที่หนังสือ
 พิมพ์ลงข่าวเรื่องที่ยังไม่แน่ นอกต่าง
 หาก และจะเอาเรื่องเหล่านี้เป็นเหตุสำหรับ
 จะยกเลิกหลักเสียงมาตรา ๔๒ นั้นเห็น
 ว่าไม่ถูกต้อง กรรมวิธีการขอให้ระลึกว่าใน
 เรื่องข่าวที่ลงนั้นเราถือว่า ไม่สำคัญทุก
 อย่างไม่ได้ ข่าวมีอยู่หลายชนิด ข่าวบาง
 ชนิดถ้าหากว่าหนังสือพิมพ์ ได้นำลง ไป
 แล้ว และข่าวนั้นไม่เป็นความจริง และ
 อาจเกิดความเสียหายได้ ความเสีย
 หายนั้นอาจจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่าง
 ใหญ่หลวงก็ได้ หนังสือพิมพ์ทุกฉบับก็มี
 ความปรารถนาดีด้วยคนที่ส่งเสริมกิจ-
 การของบ้านเมือง แต่เราไม่ทราบ
 ว่าหนังสือพิมพ์ฉบับใดมุ่งไปในทางหนึ่ง
 คือมีจิตใจมุ่งไปอีกทางหนึ่ง คืออาจจะ
 เป็นการทำลาย นี่เป็นสิ่งที่เราไม่รู้
 เพราะฉะนั้นมาตรา ๔๒ จึงเป็นมาตราที่
 มีประโยชน์อยู่ไม่น้อย และเป็นมาตราที่

คอยเตือนนั่นเอง ในเรื่องนี้เกี่ยวกับ
 ความสามารถของบรรณาธิการ เกี่ยวกับ
 ความสามารถของเจ้าหน้าที่ข่าวในหนังสือ
 พิมพ์เป็นอย่างดี และอีกอย่างหนึ่ง
 ก็ไม่ควรจะลืมว่าทางราชการขอให้แก้มา
 นั้นก็เนื่องจากทางราชการได้มีเหตุผลอัน
 สมควรแล้ว เพราะโดยปกติทางราชการ
 จะไปทำความเสียหายโดยจงใจต่อหนังสือ
 พิมพ์นั้น ก็ออกจะเป็น การเหลือเกิน
 ซึ่งไม่น่าจะเป็นเช่นนั้นได้ และถ้าหาก
 ว่าจะมีได้ก็เป็นเจ้าหน้าที่ไปทำเช่นนั้น
 ก็เป็นเรื่องกระทำผิดของเจ้าหน้าที่โดย
 เฉพาะ อาจจะมีการลงโทษกันเป็นการ
 เฉพาะเรื่องเฉพาะราย และถ้าพูดใน
 เรื่องราชการส่วนรวมแล้ว ทางราชการ
 ก็ไม่น่าจะมีเจตนาที่จะไปทำความเดือด-
 ร้อนให้แก่หนังสือ เพราะฉะนั้นการที่
 ราชการจะแก้ไขข่าวก็ต้องเป็นว่าข่าวนั้น
 ปราศจากความจริง และข่าวนั้นอาจเกิด
 ความเสียหายได้ เพราะฉะนั้นด้วยเหตุ
 ผลดังที่เสนอมานี้ กรรมวิธีการจึงเห็น
 ว่ามาตรา ๔๒ ตามที่รัฐบาลได้เสนอมา
 นั้นเป็นบทบัญญัติที่สมควรแล้ว จึงได้
 แก้ไขแต่เฉพาะในเรื่อง ด้อยค่าเท่านั้น
 และให้คงอยู่

นายเลลา เतालันท์(ตราด) : มาตรา^๕ตามที่คณะกรรมการได้ตัดคำ ว่า "สภาผู้แทนราษฎร สภาจังหวัด หรือเทศบาล" ออกนั้น ก็เป็นเหตุทำให้ เห็นว่า ถ้าหากว่าข้อความที่หนังสือพิมพ์ นำไปลงนั้นเป็นการกลาดเคลื่อน สภาผู้แทนราษฎรหรือสภาจังหวัดหรือเทศบาล ก็ดี ไม่มีสิทธิที่จะ ไปแจ้งความให้ หนังสือพิมพ์นั้นแก้ข้อความนั้นได้ แต่ สภาผู้แทนราษฎรอาจจะอนุโลมเข้าเป็น ในเรื่องกระทรวงเจ้าหน้าที่ก็ได้ แต่ว่า สภาจังหวัดทั่ว ๆ ไปก็ไม่มีสิทธิเช่นนั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสงสัยในข้อที่ กรรมการได้ตัดออกไปนั้น

นายเดือน บุณนาค (ประธานกรรมการ) : ในการที่กรรมการ ได้ตัด สภาผู้แทนราษฎร สภาจังหวัดหรือสภา เทศบาล ออกนั้น ด้วยเหตุผลดังนี้ สำหรับสภาผู้แทนราษฎรนั้น กรรมการ ได้เห็นว่า ทางสภาผู้แทนราษฎร ก็มี สำนักงาน เลขาธิการ สภาผู้แทนราษฎร ซึ่งถือว่าเป็นกรมเจ้าหน้าที่อยู่แล้วเพราะ ฉะนั้นสภาผู้แทนราษฎร ก็เป็นกรมเจ้า- หน้าที่ และข่าวของสภาผู้แทนราษฎรก็ เป็นข่าวราชการนั่นเอง เพราะฉะนั้น การที่ตัดออกก็ไม่หมายความว่า จะ หลุด

ลดยไป แต่อยู่ในความหมายของกรม- เจ้าหน้าที่ ส่วนสภาจังหวัด หรือ สภา เทศบาลนั้น กรรมการเห็นว่าสภา จังหวัดก็ดี สภาเทศบาลก็ดี นั้นอยู่ใน ทางควบคุมของทางราชการ คือกระ- ทรวงมหาดไทยเป็นเจ้าหน้าที่ เพราะ ฉะนั้นถ้ามีเรื่องเกี่ยวข้องกับ สภาจังหวัด หรือสภาเทศบาลแล้ว ในการที่มีการแก้ไขข่าว กรรมการเห็นว่าควรผ่านทาง กระทรวงมหาดไทย แทนที่สภาจังหวัด สภาเทศบาลแก้ไขข่าวโดยตนเอง ด้วยเหตุ นั้นจึงได้ตัดออกเสีย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น ควรให้เป็นไปตามที่กรรมการเสนอมา ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๕ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันผ่านไป ต่อไปขอให้เลขาธิการ สภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๔๓

นายช่ออัน อำพล (สมุทรา
การ) : ตามมาตรา ๔๓ นี้ ท่าน
กรรมการได้แก้ไขและเพิ่มเติมไปจาก
ร่างเดิม มีเนื้อความดังนี้ “หนังสือ
พิมพ์ใดโฆษณาเรื่องเกี่ยวกับบุคคลใด
คลาดเคลื่อนจากความจริง และอาจจะ
เกิดความเสียหายแก่บุคคลนั้น บุคคล
นั้นอาจแจ้งเป็นหนังสือขอให้บรรณาธิ-
การหนังสือพิมพ์แกเอง หรือลงพิมพ์
หนังสือซึ่งแก้หรือปฏิเสธเรื่องนั้น การ
แก้หรือลงพิมพ์หนังสือซึ่งแก้หรือปฏิเสธ
เรื่องที่ว่านั้น จะต้องลงพิมพ์ในฉบับที่จะ
ออกโฆษณาต่อไปจากเวลาที่ได้รับคำขอ
ดังกล่าวแล้ว หรือในฉบับที่ถัดไป เมื่อ
ได้แก้หรือลงพิมพ์หนังสือซึ่งแก้หรือ
ปฏิเสธเรื่องที่ว่านั้นโดยถูกต้องแล้ว สิทธิ
ในการฟ้องของบุคคลผู้ขอแก้ทั้งทาง
แพ่งและทางอาญาเป็นอันระงับลง” ใน
เรื่องนี้ข้าพเจ้าก็เห็นว่าไม่จำเป็นเลยที่จะ
ต้องมาบัญญัติมาตรา ๔๓ ไว้เพราะเหตุ
ว่าในกรณีใดที่หนังสือพิมพ์ลงข่าวอัน
อาจเป็นความเสียหายแก่บุคคลทั่ว ๆ ไป
แล้ว ก็ให้มีกฎหมายลักษณะอาญา
มาตรา ๒๘๒—๒๘๔ เป็นบทลงโทษ
ถ้าเกี่ยวข้องช่วยข้าราชการกระทำการ หาก
ว่าข้าราชการกระทำการผิดต่อหน้าที่ก็มีกฎ-
หมายลักษณะอาญามาตรา ๑๖๕ เป็นบท

ลงโทษอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นในการที่รัฐ-
บาลเสนอพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกมา
เป็นการตีวงกันแทนที่จะได้เห็นว่าพระ-
ราชบัญญัติฉบับนี้เป็นการบังคับเบาลง
กว่าฉบับก่อน กลับจะเป็นการเพิ่มเติมให้
หนักขึ้นกว่าพระราชบัญญัติ การพิมพ์
พุทธศักราช ๒๔๗๖ เพราะฉะนั้นข้าพ-
เจ้าเห็นว่าควรจะตัดออกเสียทั้งหมด ที่
จริงการลงแก้ข่าวโดยมากได้ปรากฏมาแล้ว
แม้แต่ทางราชการเองก็ดี หรือในส่วน
ตัวบุคคลก็ดี มักจะแก้มาโดยไม่เป็นความ
จริง เป็นการฝืนความจริง ข้าพเจ้าขอ
เรียนยกตัวอย่างให้ทราบ เช่นเมื่อคราว
จับหญิงโสเภณีเดือนที่จังหวัดนครปฐม
หนังสือเสารีวิวได้ลงว่าตำรวจไปจับกุม
หญิงโสเภณีแต่ไปพบข้าราชการกำลัง
หลบนอนกันอยู่เช่นนั้น ครั้นลงไปแล้ว
ทางนครปฐมจึงมาว่าโฆษณาไม่เป็น
ความจริงทางกรมโฆษณาก็บอกไปยัง
เสารีวิวขอให้แก้เพราะไม่เป็นความจริง
แต่ความจริงข้าพเจ้าอยู่ใกล้ ๆ ที่นั้น เห็น
ข้าราชการออกมาจากที่นั้น และข้าพเจ้า
ได้ลงยันให้อีกไม่เห็นตอบมาอีก ข้าพ-
เจ้าทำได้ทีเดียว และอีกเรื่องหนึ่งซึ่ง
เคยลงว่านายตำรวจไทยได้ถูกทางฝ่าย
ฝรั่งจับเอาไว้ ทางกรมโฆษณาได้แจ้ง

ไปยังหนังสือพิมพ์ว่าไม่เป็นความจริง แต่แล้วต่อมาก็ปรากฏชัดว่าทางอินโดจีนได้ส่งเชลยเป็นนายตำรวจมาแลกเปลี่ยนกับเชลยของเขากับรัฐบาลเช่นนี้ การที่แก้ข่าวเช่นนี้เมื่อไม่เป็นความจริงมันเป็นการยุ่งยากเหลือเกินที่หนังสือพิมพ์จะฝืนแก้ให้ผิดจากความเป็นจริง แม้แต่จะมีการคลาดเคลื่อนในถ้อยคำหรือวันเวลาจะถือเอาเป็นความผิด ข้าพเจ้าก็เห็นว่าไม่สมควร และอีกประการหนึ่งจะลงแก้เช่นนั้นอย่างไร ถ้าไม่ลงแก้จะมีกำหนดโทษแทนที่จะให้หนังสือพิมพ์มีอิสระภาพขึ้นให้สมกับว่าได้ถึงแล้วซึ่งอารยะ และอีกประการหนึ่งหนังสือพิมพ์ทุกวันเท่าที่ข้าพเจ้าคุ้นเคยมา รู้สึกว่าหนังสือพิมพ์ใจสปอร์ตมากกว่าครั้งกระนั้น เมื่อได้พิจารณาว่าเห็นเป็นการสมควรแล้วไม่ขัดข้องเลยเว้นไว้แต่ว่าจะมาพูดกันในเรื่องโย ๆ นั้นแหละจนควายเกล้า เพราะฉะนั้นตามที่ให้มีมาตรา ๔๓ เพื่อคุ้มครองเอกชนทั่ว ๆ ไปนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นการสมควร โดยเหตุว่ามีกฎหมายลักษณะอาญาบังคับอยู่แล้ว เช่นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่น่าจะให้ มีมาตรา ๔๓ กงไว้ในที่เลย

นายเดือน บุนนาค(ประธานกรรมการ): กรรมการขอชี้แจงข้อข้องใจของท่านสมาชิกดังนี้ ในการที่กรรมการได้ลงมาตรา ๔๓ นี้ไว้ตามร่างของรัฐบาลนั้น กรรมการเมื่อได้พิจารณาแล้ว ก็ได้รู้สึกเหมือนกันว่า มาตรา ๔๓ นี้เป็นมาตราที่มีข้อความซึ่งอาจจะเป็นการยากลำบากแก่การปฏิบัติงานของหนังสือพิมพ์ได้ เพราะฉะนั้นจึงได้เติมวรรค ๒ ลงไปซึ่งทำให้บทบัญญัติของมาตรา ๔๓ นี้บรรเทาลงมาจากรัฐบาลเสนอ ในส่วนข้อข้องใจของท่านสมาชิกเกี่ยวกับเรื่องที่ยกตัวอย่างมาตัวอย่าง ๒ อย่างที่ยกมานั้น ความจริงเป็นตัวอย่างมาตรา ๔๒ คือท่านว่าลงข่าวในหนังสือพิมพ์ และกรมโฆษณาการแจ้งมานั้นเป็นทางราชการแจ้งมา อีกประการหนึ่ง ท่านยอมรับว่าในบางเรื่องซึ่งท่านเห็นว่ามีความเป็นจริง และในการขอแก้มาท่านก็ไม่แก้ กลับลงยืนยันเช่นนั้น เหตุผลเช่นนี้ก็เป็นการที่หนังสือพิมพ์ทำเช่นนั้นได้ถูกต้องตามหน้าที่แล้ว เพราะว่าการที่มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๓ บังคับให้ลงแก้ นั้น ก็เป็นบทบัญญัติว่าข่าวนั้นอาจจะคลาดเคลื่อนจากความจริง และอาจจะเกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่นได้ เพราะฉะนั้นถ้าเข้าไปในเงื่อนไขที่สนทนาก็จำเป็น

อยู่เองที่หนังสือพิมพ์ใดก็ออกชื่อนักกวีจะ
 แก่ ถ้าหากว่าหนังสือพิมพ์นั้นเห็นว่า
 เป็นเรื่องจริงแล้ว หนังสือพิมพ์ก็ไม่มี
 ความจำเป็นอย่างใดที่จะต้องแก้ อีก
 ประการหนึ่ง ในการที่จะต้องปฏิบัติงาน
 สำหรับหนังสือพิมพ์ กรรมการเห็นว่า
 ผู้ที่จะดำเนินงานนั้นควรจะเป็นบุคคลที่
 วิฉัยเรื่องต่าง ๆ อย่างเด็ดขาด คือว่า
 จะต้องกล้าได้กล้าเสีย หรือจะต้องกล้าที่
 จะแสดงความเห็นต่าง ๆ เพราะฉะนั้น
 การที่จะลงข่าวลงไปทั้ง ๆ ที่รู้ว่าไม่เป็น
 จริงแล้ว เมื่อมีหนังสือแก้ก็มีความ
 เกรงกลัวแก่ไปภายหลัง ก็รู้สึกว่าจะออก
 จะเป็นการเดินเล่อกี้ ไม่สู้จะเหมาะสมนัก
 ในการปฏิบัติหน้าที่เช่นนั้น จริงอยู่
 กรรมการได้เห็น อยู่เหมือนกันว่าใน
 เรื่องเช่นนั้น หนังสือพิมพ์ต้องใช้จ่ายทุน
 ทรัพย์อยู่ การที่จะลงข่าวไปให้เป็นการ
 บังคับต้องเอาหน้ากระดาษซึ่งอาจจะมีส่วน
 ที่สำคัญกว่าอีกก็อาจจะเป็นไปได้ เมื่อถูก
 บังคับเช่นนั้น ก็ต้องเอาเรื่องนี้แก้ไขไปก่อน
 แต่ในขั้นนี้ก็ได้รับลึกลับว่าเราอย่าเพิ่งเล็ง
 เฉพาะในเรื่องออกหนังสือพิมพ์และผู้ที่ได้
 รัยรายได้จากการออกหนังสือพิมพ์ และ
 ขอล่าอีกนัยหนึ่ง คือผู้ที่มิอาชีพเกี่ยว
 ข้องกับหนังสือพิมพ์นั้นเราจะมอง

เฉพาะบุคคลเหล่านั้นไม่ถูกต้อง ต้องมอง
 ในแง่บุคคลทั่วไป ซึ่งให้หนังสือพิมพ์
 เอาข่าวเขามาลงทำให้เกิดความเสียหาย
 หนังสือพิมพ์มีจุดประสงค์อันใหญ่ยิ่งเพื่อ
 เสนอให้ประชาชนทราบ และเพื่อแสดง
 เป็นทำนองมติมหาชนให้เป็นที่รับรู้ และ
 ให้เป็นที่เข้าใจเป็นที่ไว้วางใจ เพราะ
 ฉะนั้นในการที่จะเอาเรื่องในมาตรา ๔๓
 ออกมากไปในทางส่วนตัวมากก็กล่าวไว้นั้น
 รู้สึกว่าไม่สู้จะสมควรนัก ในบางกรณี
 และตัวอย่างเท่าที่เคยมีก็อยู่ เพราะฉะนั้น
 ด้วยเหตุนี้ คณะกรรมการจึงได้ให้คง
 มาตรา ๔๓ นี้ไว้ตามร่างของรัฐบาลได้
 แก้ไขด้วยคำลงบ้าง และได้เพิ่มบท
 บัญญัติซึ่งเป็นวรรค ๒ เพื่อจะให้บรรเทา
 ผ่อนลงมา กรรมการขอชี้แจงต่อไป
 อีกว่า พระราชบัญญัติทำนองนี้ บาง
 ท่านได้มีการกล่าวไว้ว่า ไม่มีบทบัญญัติใน
 กฎหมายต่างประเทศเลย กรรมการเห็น
 ว่าไม่ถูกต้อง มีหลายประเทศที่เข้าบัญญัติ
 เช่นนี้ลงไป จริงอยู่บางประเทศ อย่าง
 เช่นในสหรัฐอเมริกา ซึ่งนิยมว่ามีเสรี
 ภาพมาก บทบัญญัติอย่างนี้จะไม่มีการ
 อยู่ แต่ในสมาคมเขาถือว่าเป็นแก่นนอน
 ชั้นหนังสือพิมพ์เขา จึงตั้งและปรากฏว่า
 เขาก็ปฏิบัติเช่นนั้นมา เพราะฉะนั้นเอง

จากเหตุนี้ หนังสือพิมพ์ของเราเพิ่งรวบรวมเป็นสมาคมชนแล้วก็ตาม และยังมีใหม่อยู่ และเราปรารถนาจะให้หนังสือพิมพ์นี้เป็นสิ่งแสดงมติของมหาชนอย่างแท้จริงโดยทั่วๆ ไปที่จะแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ นั้น กรรมการไม่เห็นพ้องด้วยกับ คำแปรญัตติ ไม่เห็นควรตั้งมาตรา ๔๓ นี้ออกกรรมาธิการจึงให้คงไว้

นายฉ่ำ จำรัสเนตร์ (นครศรีธรรมราช) : ตามถ้อยคำที่ท่านผู้แทนสมุทรปราการได้แถลงเพื่อจะไม่ต้องให้มีมาตรา ๔๓ นี้ข้าพเจ้าเห็นด้วย ถ้อยคำที่คณะกรรมการแก้ไขในถ้อยคำอภิปรายของท่านสมาชิกผู้นั้นเมื่อฟังแล้วไม่สมด้วยเหตุผล ยิ่งกว่านั้นคณะกรรมการนั้นดำเนินนโยบายในการพิจารณาเรื่องการพิมพ์ผิดกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา ๖๕ ว่าด้วยบทเฉพาะกาล กล่าวคือพลเมืองยังมีการศึกษาไม่จบประถมศึกษา นี้กล่าวโดยความสำคัญย่อๆ ว่า คณะกรรมาธิการนี้เมื่อเริ่มพิจารณามาตั้งแต่ต้นจนปลาย และผิดรัฐธรรมนูญบทเฉพาะกาล ความสำคัญตามที่ข้าพเจ้ากล่าวนั้นเราอย่าไปเชื่อถ้อยคำคณะกรรมการ ซึ่งพิจารณากฎหมายการพิมพ์ผิดรัฐธรรมนูญ ในบทเฉพาะกาลประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง

พิจารณากฎหมายการพิมพ์ผิดนโยบายที่แถลงไว้ต่อสภาผู้แทนราษฎรว่าจะพยายามให้พลเมืองได้รับการศึกษาจบประถมศึกษาบริบูรณ์ เมื่อเช่นนี้ผู้แทนสมุทรปราการกล่าวถ้อยคำนั้น ข้าพเจ้าเห็นสมควรให้เป็นไปตามถ้อยคำของท่านผู้แทนสมุทรปราการ เพราะฉะนั้น ถ้อยคำคณะกรรมการผิดกฎหมายรัฐธรรมนูญ และนโยบายของรัฐบาล เพราะฉะนั้นขอให้สภานี้โปรดพิจารณาถ้อยคำของข้าพเจ้าที่ดำเนินกรรมาธิการนี้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าสมควร ให้เป็นไปตามที่กรรมาธิการแก้ไข ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๗๒ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผ่านไป ขอให้เลขาธิการสภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๔๓ ทวิ มาตรา ๔๔

นายเฉลา เตเวถานนท์ (ตราด) : มาตรา ๔๓ ทวินี้ ข้าพเจ้าข้องใจตอนในวรรคสุดท้ายว่า "หรือผู้ขอให้แก้มิได้"

แจ้งชื่อและที่อยู่ของตนให้ชัดเจน บรรณาธิการก็ไม่ต้องแก้หรือนำลงพิมพ์" มาตรา ๕๓ นั้นมีความสำคัญถึงวรรค ๒ ของมาตรา ๕๓ ซึ่งมีความว่า "เมื่อใดแก้หรือลงพิมพ์หนังสือซึ่งแก้หรือปฏิเสธเรื่องที่ว่านี้โดยถูกต้องแล้ว สิทธิในการฟ้องของบุคคลผู้ขอแก้ทั้งทางแพ่งและทางอาญาเป็นอันระงับลง" แต่ถ้าหากว่ามีบุคคลแจ้งความมาขอให้แก้ แต่ไม่ได้ลงชื่อเสียงหรือที่อยู่ของผู้นี้ หนังสือพิมพ์ก็ไม่ต้องแก้ไขตามมาตรา ๕๓ วรรค ๒ เพราะเหตุว่าไม่ได้แจ้งที่อยู่และชื่อของตนให้ชัดเจน เมื่อเช่นนั้นแล้วจะทำให้ระงับการฟ้องทางอาญาได้หรือไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่าเท่าที่เป็นอยู่นี้ เพราะเหตุว่าคนที่เขาไม่แจ้งที่อยู่ และชื่อของเขา มา เขาอาจฟ้องหนังสือพิมพ์ในทางอาญาว่า หนังสือพิมพ์ลงพิมพ์หมิ่น ประมาทเขาก็ได้

นายเชมชาติ บุญรัตพันธุ์ (กรรมาธิการ): สำหรับมาตรา ๕๓ ทวิ กับมาตรา ๕๓ วรรค ๒ ความจริงมาตรา ๕๓ วรรค ๒ เป็นการตัดความในเรื่องที่ว่าให้บุคคลผู้เสียหายจะเลือกเอาในทางใดทางหนึ่ง จะเลือกเอาในทางให้หนังสือพิมพ์แก้ข่าวก็เป็นอันว่าไม่ต้องมาฟ้องร้อง

ทางคดีแพ่งหรืออาญาอีก แต่ถ้าผู้เสียหายเห็นว่าเรื่องนี้ควรจะฟ้องร้องยังโรงศาลแล้งก็ฟ้องร้องกรรมาธิการก็เห็นใจหนังสือพิมพ์เป็นอย่างยิ่งว่าไม่ควรจะโดนถึงสองชั้น และผู้หนักก็แก้ไปแล้วและจะมาฟ้องได้อีก ก็เป็นอันว่าซ้ำได้ ๒ หนังสือพิมพ์ก็เย่เหมือนกัน ทนสำหรับมาตรา ๕๓ ทวิ ว่า ถ้าข้อความที่ให้แก้หรือปฏิเสธเรื่องนั้น ผู้ขอแก้มีได้แจ้งชื่อที่อยู่ให้ชัดเจนนั้น คณะกรรมาธิการได้เอามาจากมาตรา ๕๔ นั้นเอง และการที่ร่างเดิมมีแล้ว และจะเอามาบัญญัติไว้ในมาตรา ๕๔ ก็เป็นการปนเปกัน จึงยกมาก็คือมาเป็นมาตรา ๕๓ ทวิ เรื่องเท่านั้นเอง และไม่ขัดกับอะไรอื่น

ไม่มีสมาชิกผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผ่านไป ขอให้เลขาธิการสภาฯ อ่าน
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๕๔

นายช่ออัน อ่ำพล (สมุห-
ปรการ) : มาตรา ๕๔ นั้นนอกจากยาว
มาก ซึ่งข้าพเจ้าได้พิจารณาทบทวนแล้ว
มองไม่เห็นจะเป็นประโยชน์อันใดในการ
ที่จะเอามาบัญญัติในมาตรานี้ไว้ในพระ-
ราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับนี้ เพราะแทน

ที่จะเห็นเป็นการควบคุมหนังสือพิมพ์ รู้สึกว่าในมาตรา ๔๔ นี้เองก็จะแสดงว่าทางรัฐบาลเป็นเจ้าจัดการในการที่จะเข้ามาจัดการ หนังสือพิมพ์ ให้ลงหนานหนาน คอลัมน์นคอลัมน์น คุยไม่มีประโยชน์อันใดเลย และอีกประการหนึ่งวิธีดังกล่าวนี้ เหมือนเป็นการแกล้งหรือทำลายประโยชน์ของหนังสือพิมพ์เป็นอันมาก เพราะว่าแทนที่พวกหนังสือพิมพ์จะเอาหน้าหนังสือพิมพ์นั้นไปแสวงหาประโยชน์คือได้รับประโยชน์จากการแจ้งความจากพวกพ่อค้าห้างร้าน และเมื่อได้ประโยชน์จากพ่อค้าห้างร้าน ก็จะได้เสียภาษีอากร แสคมป์ให้รัฐบาล ๆ กลับจะเป็นเจ้าจัดการอะไรหรือ และหนังสือพิมพ์ก็เสียหาย ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรให้ไว้ในพระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับนี้ แล้วก็เมื่อให้อำนาจแก่ผู้แก้หรือปฏิเสธเรื่องที่แก้หรือปฏิเสธในหน้าหนังสือพิมพ์ถึง ๒ เท่าตัว และต้องให้อยู่ตรงนตรงน มีตัวอักษรเท่ากันเท่ากันเป็นการเอาเปรียบหนังสือพิมพ์ คือเป็นการหลอกล้อสิทธิและหน้าที่เกินไปข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เคยมีกฎหมายการพิมพ์ใดที่กระทำเช่นนั้น ในประเทศอเมริกาที่ไม่มีปรากฏว่าได้มีพระราชบัญญัติควบคุมหนังสือพิมพ์ อันวิธีการที่ได้กล่าวมานี้มาจากกล่าวได้ว่ามิได้เป็นที่นิยม

และเหมาะสมตามระบอบการปกครองประเทศไทย พระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับ พ.ศ. ๒๔๗๖ ก็ได้เกิดขึ้นในรัฐบาลในระบอบนี้ และในครั้งกระนั้นก็ได้เห็นแล้วว่าถ้าไม่มีก็คงเห็นแล้วว่าไม่มีประโยชน์อันใดที่จะบัญญัติไว้เช่นนั้นนั้น และมาไม่อีกก็ปีมานี้เองก็ได้มาแก้ไขให้หนักเข้า รู้สึกว่าจะวิคนาทาเรน หนังสือพิมพ์เกินส่วนต่างๆ ที่กฎหมายก็มีอยู่รอบด้าน เพราะฉะนั้นเมื่อกฎหมายมีอยู่แล้ว รัฐบาลไม่น่าจะเข้ามาเป็นเจ้าจัดการในเรื่องที่จะจัดการหนังสือพิมพ์เช่นนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรจะให้ให้มีเลย เพราะฉะนั้นหวังว่าที่ประชุมนี้ คงจะเห็น พ้อง กับ ข้าพเจ้าที่จะตัดมาตรา ๔๔ นี้ ออกเสีย

นายพน สุพรรณสาร (กรรมวิธีการ) : สำหรับมาตรา ๔๔ นี้เป็นมาตราที่เกี่ยวข้องมาจากมาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๒ มาตรานี้เป็นวิธีการที่จะให้หนังสือพิมพ์ลงแก้โดยวิธีอย่างไร ในมาตรานี้ได้พิจารณากันอย่างละเอียดตลอด โดยเห็นออกเห็นใจทางฝ่ายหนังสือพิมพ์ เป็นส่วนมากเหมือนกัน แต่ว่าเราเคยมีตัวอย่างที่จะบ่งกันเท่าที่เห็นกันมาแล้ว เวลาลงข่าวว่าเขาคลากเคลื่อนจำหน่ายตัวโต ที่ในเวลาแก้ไขเขาเอาไปแทรกไว้กลาง ๆ ตัวเล็ก ๆ

ลักษณะต่างกัน กรณีชนิดนี้ขอให้ท่านสมาชิกทั้งหลายลองนึกดูเถิดว่าใครได้เปรียบใครเสียเปรียบต่างกันอย่างไร ยิ่งกว่านั้นตามหลักมาตรา ๔๓ นี้ได้บัญญัติไว้ชัดแจ้งอย่างที่ท่านกรรมการ ได้กล่าวแล้วหลายครั้งคือ ๑ จะต้องกล่าวก่อน และ ๒ จะต้องทำให้เขาเสียหาย และเมื่อทำให้เขาเสียหายแล้ว ก็น่าจะชดเชยที่ได้กระทำแก่เขา แต่ไม่ให้เกินไปเท่านั้นเองถ้าเราไม่แปรญัตติเช่นนี้แล้วทางฝ่ายกรรมการเกรงไปว่าเวลาที่ลงว่าเขานั่นตัวโต ๆ เวลาแกเอาไปชุกไว้กลาง ๆ และเอาตัวพิมพ์เล็ก ๆ แล้วอ้างว่าฉันแก่แล้ว เช่นนี้เกรงว่าไม่ยุติธรรมขึ้นระหว่างผู้แก่ และ หนังสือพิมพ์จึงได้บัญญัติวิธีการไว้ตามที่รัฐบาลเสนอมานี้ซึ่งคณะกรรมการได้พิจารณาแล้วเห็นควรให้เป็นไปตามร่างของรัฐบาล จึงได้แก้ไขตกเติมให้สละสลวยเท่านั้น หวังใจว่าคงจะได้รับความเห็นใจจากท่านผู้แปรญัตติ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรให้เป็นไปตามที่กรรมการ เสนอมา
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผ่านไป ขอให้เลขาธิการสภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑

นายช่ออัน อ่ำพล (สมุทรปราการ) : ในมาตรา ๕๐ นี้มีข้อความว่า “เมื่อมีความผิดนอกจากที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้เกิดขึ้นด้วยการ โฆษณาสิ่งพิมพ์นอกจากหนังสือพิมพ์ ผู้ประพันธ์ซึ่งตั้งใจให้โฆษณาทบประพันธ์นั้น ต้องรับผิดชอบเป็นตุ๊กการ ถ้าผู้ประพันธ์ไม่ต้องรับผิดชอบหรือไม่ได้ตัวผู้ประพันธ์ ก็ให้เอาโทษแก่ผู้พิมพ์เป็นตุ๊กการ ในกรณีแห่งหนังสือพิมพ์ผู้ประพันธ์และบรรณาธิการต้องรับผิดชอบเป็นตุ๊กการ และถ้าไม่ได้ตัวผู้ประพันธ์ก็ให้เอาโทษแก่ผู้พิมพ์เป็นตุ๊กการด้วย” ตามมาตราข้างพเจ้าเห็นว่าไม่ได้ให้ความยุติธรรมแก่ผู้พิมพ์เลย ข้าพเจ้าได้แปรญัตติตัดออกว่า “ถ้าไม่ได้ตัวผู้ประพันธ์” ให้แก่เป็นว่า “ถ้าไม่ได้ตัวบรรณาธิการจึงสมควรอย่างยิ่งที่จะเอาตัวผู้พิมพ์โฆษณา” เมื่อมีตัวบรรณาธิการแล้ว

ไม่น่าเลยที่จะเอาทั้งตัวบรรณาธิการ และ
 ตัวผู้พิมพ์ด้วย เพราะตามธรรมเนียมการที่
 เขาส่งประพันธ์เรื่องมาลงในหนังสือพิมพ์
 เขาย่อมปกปิดเป็นความลับอะไรต่ออะไร
 หลายอย่างซึ่งไม่อยากจะให้รู้ตัวเขา เมื่อ
 มีบรรณาธิการเป็นผู้รับผิดชอบ ในเรื่อง
 ดังแล้ว ก็จะต้องเอาเฉพาะแต่ตัวบรร
 ณาธิการนี้ไม่อย่างนั้น ถ้าไม่ได้ตัวผู้ประ
 พันธ์แล้ว กลับเอาตัวผู้พิมพ์โฆษณาด้วย
 ตามพระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศั
 ราช ๒๔๗๖ มาตรา ๓๘ ได้บัญญัติไว้
 ว่า ถ้าหากว่าไม่ได้ตัวผู้ประพันธ์ก็เอาตัว
 บรรณาธิการ ถ้าหาไม่ได้ตัวบรรณา
 ธิการจึงเอาตัวผู้พิมพ์โฆษณา อย่างใด
 อย่างหนึ่ง อย่างนั้นเป็นการที่เหมาะสม
 อย่างเหลือเกินเท่าที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
 ครั้นมาพระราชบัญญัติฉบับนี้ เมื่อไม่
 ได้ตัวผู้ประพันธ์ก็เอาตัวผู้พิมพ์โฆษณา
 มาลงโทษแทนเป็นตัว การเช่นเดียวกัน
 ตามธรรมดาโรงพิมพ์ต่าง ๆ ผู้พิมพ์ไม่รู้
 เรื่องและไม่มีอำนาจที่จะก้าว ก้าว ไม่ให้
 บรรณาธิการลงเรื่องนั้นเรื่องนั้น ถ้าเขาส่ง
 มาก็จัดการพิมพ์ไปตามนั้น และผู้พิมพ์ใน
 ทัศนโดยมากเป็นเจ้าหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยว
 กับทำให้หนังสือพิมพ์ออกได้ไม่ใช่เกี่ยวกับ
 เป็นเจ้ากเจ้าการที่จะเอาบท ประพันธ์ นั้น

ลงหลง ถ้ามีพระราชบัญญัติในมาตรา
 บัญญัติไว้เช่นนั้นแล้ว เป็นของแน่นอน
 เหลือเกินทีเดียวว่าเท่ากับสอนให้คน โภ
 กตนเอง ที่ว่าถึงเขาจะมีตัวผู้ประพันธ์
 แต่บรรณาธิการอาจ จะรับว่าตัวข้าพเจ้า
 เองเป็นผู้ประพันธ์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
 จึงอยากจะขอตัดเอาคำว่า "ถ้าไม่ได้ตัวผู้
 ประพันธ์" แก่เป็นว่า "ถ้าไม่ได้ตัวบรรณา
 ธิการแล้วจึงเอาตัวผู้ประพันธ์" ตามพระ
 ราชบัญญัติการพิมพ์พุทธศักราช ๒๔๗๖
 มาตรา ๓๘ ดังที่เคยใช้มาแล้ว ด้วยเหตุ
 นี้ข้าพเจ้าเห็นว่าที่ประชุมนี้ คง จะร่วม มือ
 กันแก้ไขคำว่าไม่ได้ตัวผู้ประพันธ์ ให้ได้
 ตัวบรรณาธิการ นอกนั้นเป็นอันใช้ได้

ร.ต. เนตร พูนวิวัฒน์ (กรรมา
 ธิการ) : เรื่องนี้สำหรับผู้ที่ได้เคยทำงาน
 อยู่ในวงงานหนังสือพิมพ์แล้วย่อม
 เป็นที่เข้าใจกัน แต่ทว่ากฎหมาย
 การพิมพ์ของเราได้แยกผู้พิมพ์และผู้
 โฆษณาออกเป็นคนละคน ถ้าหากว่า
 ท่านสมาชิกผู้ที่อภิปรายนั้นได้ทราบความ
 หมายในข้อนี้แล้ว ก็อาจจะหายความข้อง
 ใจได้ ผู้พิมพ์เราได้อำนาจไว้ว่า คือบุคคล
 ซึ่งจัดการและรับผิดชอบ ในการ พิมพ์
 ผู้โฆษณานั้นคือบุคคลซึ่งรับผิดชอบ ใน
 การผลิตสิ่งพิมพ์ และจัดให้สิ่งพิมพ์นั้น

แพร่หลายด้วยประการใด ๆ ความผิด
 แปลกแตกต่างกันย่อมมีเช่นนั้นประการ
 หนึ่ง อีกประการหนึ่งผู้อภิปรายอาจจะ
 ยังไม่เข้าใจว่าสิ่งพิมพ์ และหนังสือพิมพ์
 นั้นต่างกันอย่างไร สิ่งพิมพ์นั้นเรารวม
 ทั้งหนังสือพิมพ์ด้วยก็จริง แต่เมื่อกฎ-
 หมายฉบับนี้ได้ประกาศในทีใดว่าสิ่งพิมพ์
 นอกจากหนังสือพิมพ์แล้ว สิ่งพิมพ์นั้น
 หมายความว่าหนังสือพิมพ์ที่ออกเป็นเล่ม
 อย่างโนเวลเป็นต้น ในมาตรา ๕๐
 วรรค ๑ เราพูดถึงสิ่งพิมพ์นอกจากหนังสือ-
 พิมพ์ หมายความว่าผู้ประพันธ์ที่เป็น
 เล่มอย่างโนเวล ไม่ใช่หนังสือพิมพ์ เมื่อ
 เป็นเช่นนั้นแล้วสิ่งพิมพ์นั้นก็หา มีบรรณา-
 ธิการไม่ เพราะฉะนั้นเราจึงเอาโทษแก่
 ผู้ประพันธ์ เมื่อไม่ได้ตัวผู้ประพันธ์แล้ว
 จึงลงโทษผู้พิมพ์ เพราะผู้พิมพ์เป็นผู้
 ใกล้เคียง ก่อนจะพิมพ์สิ่งใดนั้นจำเป็นต้อง
 ตรวจสอบตราเสียให้แน่นอนแล้วจึงพิมพ์
 ลงไป ในมาตรา ๕๐ วรรค ๒ นั้นแหละ
 พูดถึงหนังสือพิมพ์ ๆ นั้นเราเอา
 ความผิดทั้งบรรณาธิการ และผู้ประพันธ์
 คือเมื่อไม่ได้ตัวทั้งสองนั้นเราจึงเอาตัว
 ผู้พิมพ์เต็มทีนรัฐบาลให้เอาเป็นผู้โฆษณา
 เราเห็นว่าผู้โฆษณานั้นยังห่างไกล ผู้พิมพ์
 เพราะหนังสือพิมพ์ออกแล้วจึงโฆษณา

จึงเห็นว่าผู้พิมพ์มีความใกล้เคียงกว่า เมื่อ
 ท่านสมาชิกได้เข้าใจข้อชี้แจงของข้าพเจ้า
 ในวาระนี้แล้ว หวังว่าคงเป็นที่พอใจ

นายศิริ บำเพ็ญอยู่ (ชยันต) :

ข้าพเจ้ายังมีข้อติดใจสงสัยบ้างเล็กน้อย
 ตามที่กรรมการ การแก้มาตรา ๕๐ นั้น
 เพราะเหตุว่าสิ่งพิมพ์ซึ่งปรากฏตัวผู้ประ-
 พันธ์เรากดโทษ ในฐานะผู้ประพันธ์เป็น
 ตัวการ และเมื่อไม่ได้ตัวผู้ประพันธ์ให้
 เอาโทษแก่ผู้พิมพ์ก็เป็นการสมควรแล้ว
 แต่กรรมการการแก้ว่าถ้าผู้ประพันธ์ไม่ต้อง
 รับผิดชอบไม่ได้ตัวผู้ประพันธ์ก็ให้เอาโทษ
 แก่ผู้พิมพ์เป็นตัวการในกรณีเช่นนี้ การที่ผู้
 ประพันธ์ได้รับความคุ้มครองชนิดนี้ทำไม
 ไม่ให้เอาโทษแก่ผู้ประพันธ์ เมื่อตัวการ
 ไม่ต้องรับผิดชอบแล้วเหตุใดในผู้พิมพ์จึงจะมี
 โทษเป็นตัวการด้วย ข้าพเจ้ามีความสงสัย
 ในข้อนี้

นายเดือน บุนนาค (ประธานกรรมมา-
 ธิการ) : ในการที่กรรมการ เติมน
 วรรค ๑ ว่า ถ้าผู้ประพันธ์ไม่ต้องรับผิด
 นั้น เพราะกรณีอาจเกิดขึ้นมาได้คือบาง
 คนอาจจะเขียนบทประพันธ์ไปในทางที่มี
 เจตนาอย่างหนึ่ง แล้วผู้ประพันธ์ใส่ไว้ใน
 ไลน์ชกเช่นนั้น คนอื่นเอาบทประพันธ์
 นั้นไปพิมพ์ เช่นนั้นเห็นได้ชัดว่าตัวผู้ประ-
 พันธ์เขาไม่มีเจตนาจะให้พิมพ์ชน เพราะ

ฉะนั้นในกรณีที่ไม่ได้ตัวผู้ประพันธ์เราก็
จะต้องเอาโทษแก่ผู้พิมพ์ด้วย คือผู้พิมพ์
ไปได้มาจากทางไหนก็เป็นปัญหาที่จะต้อง
สอบสวนกัน แต่อย่างไรก็ตามผู้พิมพ์
ได้รู้เห็นและนำไปพิมพ์แล้ว ก็มีโทษ
ฐานเป็นตัวการ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ควรให้เป็นไปตามที่กรรมาธิ การเสนอมา
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๑ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผ่านไป ขอให้เลขาธิการสภา ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๕๑

นายช่ออัน อ่ำพล (สมุทรปรา-
การ) : ในมาตรา ๕๑ นี้ข้าพเจ้าได้ขอ
ให้เติมเป็นบททวิชน คือในพระราชบัญญัติ
การพิมพ์นั้นไม่ได้ให้เหตุผล ที่ข้าพเจ้าต้อง
เติมมาตรานี้ขึ้นก็เนื่องจากว่า หนังสือพิมพ์
ตั้งโรงพิมพ์อยู่ในกรุงเทพฯ สำนักงานหนังสือ
พิมพ์อยู่ในกรุงเทพฯ ก็มีคดีเกิดขึ้นในเรื่อง
หมิ่นประมาท เช่นเสารวิ้วได้เคยประสบมา

แล้ว ทางศาลอุทธรณ์แต่ก่อนมาเคยถือว่า
เมื่อสำนักงานตั้งอยู่ที่ไหนก็ต้องถือว่าโรง
พิมพ์ตั้งอยู่ที่นั่นเป็น ที่เกิดเหตุ เมืองสิงห์ได้
รับฟ้องว่าข้าพเจ้าหมิ่นประมาท ทางจ้ง-
หวัดสิงห์ให้โจทก์มาฟ้องที่กรุงเทพฯ แต่
โจทก์ยื่นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ว่าหนังสือ
พิมพ์ ไปถึงไหนก็ถือว่าเกิดเหตุเกิดที่นั่น
ทั้งนี้ไม่เป็นการยุติธรรมเลย ถ้าจะพิ-
จารณาตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณา
ความอาญามาตรา ๒๒ มีว่า "เมื่อความ
ผิดเกิดขึ้น อ่างหรือเชื่อว่าได้เกิดขึ้นใน
เขตอำนาจของศาลใด ให้ชำระที่ศาลนั้น
ฯ ล ฯ" แต่ที่นั่นไปชำระที่เมืองสิงห์
และเวลานี้ทางเมืองสิงห์ทางโจทก์ถอน
ฟ้องแล้วแต่เวลานี้ข้าพเจ้าต้อง คดี อยู่ที่
เมืองสมุทรสงคราม เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว
ข้าพเจ้าเห็นว่ามันผิดประเพณีมาแต่ก่อนๆ
ผิดจากประเพณีต่างๆ และกฎหมายก็ไม่
เห็นฟ้องด้วยตามที่ศาลอุทธรณ์ที่หยิบยก
เอามาว่าหนังสือพิมพ์ไปถึงไหนก็เกิดเหตุ
ที่นั่น เช่นนาย ก. อยู่กรุงเทพฯ แล้ว
เห็นหนังสือพิมพ์แล้วนาย ก. มีธุระไป
จังหวัดแม่ฮ่องสอน แล้วข้าพเจ้าไปอ่าน
หนังสือพิมพ์พบที่แม่ฮ่องสอนแล้วก็ถือว่า
ที่เกิดเหตุอยู่ที่แม่ฮ่องสอน เพราะฉะนั้น
เมื่อเช่นนั้นแล้วก็เป็น การ ทำลายฐานะของ

หนังสือพิมพ์ลงอย่างย่อยยับ ถ้าหากว่าเล่ม
 เช่นนั้นรู้สึกว่าการจะหนักมาก เพราะ
 หนังสือพิมพ์ ไปถึงแม่ฮ่องสอนเรื่องก็จะ
 เกิดที่แม่ฮ่องสอน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอ
 เติมมาตรา ๕๑ ทวิ มีความว่า “ในกรณี
 ที่สำนักงานหนังสือพิมพ์หรือสิ่งพิมพ์และ
 โรงพิมพ์ที่พิมพ์หนังสือพิมพ์ หรือสิ่งพิมพ์
 ร่วมกัน ใด ใด ให้ถือว่าที่นั้นเป็นที่เกิดเหตุ
 กระทำความคิด ในกรณีที่สำนักงานและ
 โรงพิมพ์อยู่แยกกัน ให้ถือสำนักงานเป็น
 ที่เกิดเหตุกระทำความผิด ในกรณีที่มีได้มี
 สำนักงาน ให้ถือ โรงพิมพ์ที่พิมพ์ หนังสือ
 พิมพ์ นั้นว่า เป็นที่เกิดเหตุกระทำความผิด
 แต่ ถ้าในกรณี ที่ผู้ให้พิมพ์สิ่งพิมพ์แล้วนำ
 ไปโฆษณาให้เกิดเสียหายขึ้นที่ใดให้ถือ ณ
 ที่นั้นเป็นที่เกิดเหตุกระทำความผิดหรือโรง
 พิมพ์ที่พิมพ์เป็นที่เกิดเหตุ กระทำความผิด
 ซึ่งผู้พิมพ์โฆษณาจะต้องรับผิดชอบฐานเป็น
 ตัวการด้วยแต่ที่ฟ้อง โรงพิมพ์ร่วมด้วย
 นั้น ท่านว่าให้ฟ้องได้ ณ ที่ที่โรงพิมพ์ตั้ง
 อยู่ รวมทั้งผู้ให้พิมพ์สิ่งพิมพ์เป็นที่เกิดเหตุ
 แต่แห่งเดียวหรือแยกฟ้องผู้ให้พิมพ์ และ
 โรงพิมพ์ ต่างสำนวน ตามฐานที่เกิดเหตุ
 กระทำความผิดก็ได้ คือที่เพิ่มมานี้ก็เนื่อง
 จากว่าคดีที่ หมิ่น ประมาท ผู้เสียหายมี ๔
 คน ๆ หนึ่งอยู่ที่กาญจนบุรี คนหนึ่งอยู่

เพชรบุรี คนหนึ่งอยู่ที่สมุทรสงคราม คน
 หนึ่งอยู่อยุธยาเช่นนี้ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วมี
 ต้องวิ่งกันรอบทั้ง ๔ สำนวน และเป็น
 อันตรายแก่หลักฐาน ของ หนังสือพิมพ์
 อย่างใหญ่หลวง ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าเห็นว่า
 บัญญัติ สถาน ที่เกิดเหตุ ไว้ให้ชัดใน ที่นี้ที่
 เดียว เพราะว่าพระราชบัญญัติการพิมพ์ก็
 เป็นแขนงหนึ่งของกฎหมายอาญาอยู่แล้ว
 นายเดือน บุนนาค (ประธาน
 กรรมการ): ในการที่กรรมการไม่
 ได้รับคำแปรญัตติของท่าน ผู้แปร ญัตติมา
 บัญญัติไว้นี้ก็เพราะว่าบทบัญญัติเช่นนี้เกี่ยว
 กับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความ ไม่ใช่
 พระราชบัญญัติการพิมพ์จะถือว่าที่ฟ้องนั้น
 ต้องเกิดเหตุที่ไหน นั้นเป็นเรื่องวิธีพิจารณา
 ความอาญา ไม่ใช่พระราชบัญญัติการพิมพ์
 และอีกประการหนึ่งตัวอย่าง ที่ ท่าน ยกมา
 เสนอว่าเป็นคำวินิจฉัยของศาลนั้น กรรมา
 ธิการเห็นว่าในเรื่องเช่นนี้ ถ้าหากว่าจะเติม
 ไปก็จะเป็นการขัดกับ การ วินิจฉัยของศาล
 ซึ่งรู้สึกว่าจะเป็นการก้าวท้าวเกินไป และ
 ๕ สภาผู้แทนราษฎร ก็ไม่ได้มอบหมายให้
 ไปพิจารณาในสถานที่จะควรฟ้องอะไรเช่น
 ๕ นั้น เพราะฉะนั้นการที่จะมาบัญญัติไว้ใน
 พระราชบัญญัติการพิมพ์เห็นว่าไม่เป็นการ
 ถูกต้อง จึงไม่รับไว้พิจารณา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าจะให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ควรให้เป็นไปตามคำเสนอของกรรมาธิ-
การ ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือคนเดียว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผ่านไป ขอให้เลขาธิการสภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

- มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔
- มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗
- มาตรา ๕๘ มาตรา ๕๙ มาตรา ๖๐
- มาตรา ๖๑ มาตรา ๖๒ มาตรา ๖๓
- มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ มาตรา ๖๖
- มาตรา ๖๗ มาตรา ๖๘

นายช่ออัน อำพล (สมุทรมุข-
การ) : มาตรา ๖๘ นี้ข้าพเจ้าขอให้ตัด
ออกทั้งมาตรา โดยเหตุที่ว่าเป็นบทลง
โทษถ้าหากว่ามีได้แก่ไขคำแก่ข้าวหรือคำ
ปฏิเสธข้าว....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ท่านไม่ได้ไปชี้แจง ขอให้ท่านนั่ง

นายช่ออัน อำพล (สมุทรมุข-
การ) : มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ นั้น...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่าน
ไม่ได้ไปชี้แจง ท่านจะมาอภิปรายไม่ได้
เสียเวลาเปล่าๆ ขอให้เลขาธิการสภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

มาตรา ๖๘ ทวิ

ไม่มีสมาชิกอภิปราย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
หมดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปขอให้พิจารณา
ในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราช
บัญญัติฉบับนี้ควร ออกประกาศ ใช้เป็น
กฎหมายต่อไปได้ ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือคนเดียว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่เห็นด้วยส่วนน้อย เพราะฉะนั้นที่ประชุม
นี้อนุมัติให้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ออก
ประกาศใช้บังคับเป็นกฎหมายได้ ขอพัก
ชั่วคราว

พักประชุมเวลา ๑๖.๑๐ นาฬิกา
เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๖.๓๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ใน
วาระต่อไป ข้าพเจ้าได้รับญัตติของรัฐ-
บาลฉบับหนึ่ง ขอให้เปลี่ยนระเบียบวาระ
มีความว่าดังนี้ รัฐบาลขอเสนอญัตติ

เปลี่ยนระเบียบวาระสำหรับการบรรจุ
 ครั้งนี้และครั้งต่อไป โดยนำร่างพระราช
 บัญญัติต่าง ๆ ของรัฐบาลทั้งวาระที่ ๑
 และวาระที่ ๒—๓ ขึ้นพิจารณาโดยลำดับ
 ดังนี้ ๑. ร่างพระราชบัญญัติให้ใช้พระราช
 กฤษฎีกาในการประกาศใช้กฎหมายบาง
 ฉบับพุทธศักราช ๒๔๘๔ ๒. ร่างพระ
 ราชบัญญัติจัดหางานให้ผู้ไร้อาชีพ พุทธ
 ศักราช ๒๔๘๔ และร่างพระราชบัญญัติ
 ต่าง ๆ ของรัฐบาลเรียงตามลำดับซึ่งจัด
 ไว้ตามระเบียบวาระดังนี้ ขอให้ให้นำขึ้น
 พิจารณาภายหลังพระราชบัญญัติการพิมพ์
 พุทธศักราช ๒๔๘๔ จะมีท่านผู้ใดมีความ
 เห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
 ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมพร้อมมติ ในวาระ
 ต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
 ให้ใช้พระราชกฤษฎีกาในการประกาศ
 ใช้กฎหมายบางฉบับพุทธศักราช ๒๔๘๔
 ของรัฐบาล

พล.อ.ท. พระเวชยันตรังสฤษฏ์
 (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและ
 การ): รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติ
 ให้ใช้พระราชกฤษฎีกาในการประกาศใช้

กฎหมายบางฉบับ พุทธศักราช ๒๔๘๔
 โดยมีหลักการอยู่ว่า วางหลักเกณฑ์การ
 ประกาศใช้กฎหมายบางฉบับโดยให้ประ
 กาศเป็นพระราชกฤษฎีกา เหตุผลก็คือว่า
 บรรดากฎหมายเก่า ๆ โดยมากมักมีเงื่อน
 ขั้วบัญญัติว่า ถ้าจะใช้กฎหมายนั้นในท้อง
 ที่ใด เมื่อใด จะได้ทรงพระกรุณาโปรด
 เกล้า ฯ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ในสมัยสมบูรณาญาสิทธิราช
 ประกาศเช่นนั้นก็มีผลเป็นกฎหมาย มาใน
 สมัยระบอบประชาธิปไตย ในปัจจุบันนี้
 การประกาศใช้กฎหมายซึ่งมีเงื่อนขั้ว
 ดังนั้น ผู้ออกกฎหมายนั่นเองควรเป็นผู้
 ออกประกาศ และผู้ออกกฎหมายในสมัย
 สมบูรณาญาสิทธิราชได้แก่พระมหากษัตริย์
 ซึ่งทรงใช้ทั้งอำนาจนิติบัญญัติและอำนาจ
 บริหาร ฉะนั้นในสมัยระบอบประชาธิปไตย
 การประกาศใช้กฎหมายเช่นนั้นจะ
 ต้องทำเป็นพระราชบัญญัติ โดยที่บรรดา
 กฎหมายเก่า ซึ่งมีเงื่อนขั้วดังกล่าวแล้ว
 ที่ยังคงใช้ได้ ในปัจจุบันนี้ยังมีอีกมาก
 เพื่อความสะดวกและรวดเร็วเพื่อมิให้
 ต้องออกพระราชบัญญัติทุกครั้งที่มีการ
 ประกาศใช้กฎหมายในท้องที่ที่ยังไม่ได้ใช้
 และเพื่อให้เป็นแบบเดียวกันกับการ
 ประกาศใช้กฎหมายในปัจจุบันนี้ ซึ่ง

ประกาศโดยพระราชกฤษฎีกา จึงได้ตรา
ร่างพระราชบัญญัติวางหลักเกณฑ์ในเรื่อง
นั้นขึ้น ทั้งนี้ ขอเสนอให้สภาฯ นั้นได้
พิจารณาเพื่อออกใช้เป็นกฎหมายต่อไป

นายเกษมชาติ บุณยรัตพันธุ์
(ร้อยเอ็ด) : ตามที่รัฐบาลเสนอมานั้น
คือมีอยู่ในสมัยก่อนพระมหากษัตริย์เป็น
ผู้ตรากฎหมาย เพราะฉะนั้น กฎต่าง ๆ
ซึ่งจะ ออกตามหลังกฎหมายมาก็เท่ากับ
กฎหมายเหมือนกันซึ่งออกโดยพระมหา-
กษัตริย์มาเดี๋ยวนี้ รัฐบาลจะต้อง ออกพระ
ราชกฤษฎีกาเช่นนั้น โดยไม่ต้องทำเป็น
พระราชบัญญัติเช่นนั้น ข้าพเจ้าสงสัยว่า
ก็มีอกฎต่าง ๆ ซึ่งออกตามหลังพระราช
บัญญัติในสมัยก่อนนั้นก็เสมอเป็นพระราช
บัญญัติเช่นนั้นแล้ว แต่ถ้าเราจะมา
เปลี่ยนเป็นให้ รัฐบาล ออกเป็น พระราช
กฤษฎีกาออกตามหลังพระราชบัญญัตินั้น
กฤษฎีกาเช่นนั้นก็น่าจะถือว่าเป็นพระราช
บัญญัติด้วย เราควรจะเสนอต่อสภาฯ
เพราะเป็นเรื่องสำคัญ ข้าพเจ้าสงสัยว่า
จะขัดกับหลักในการ ออกกฎหมายและขัด
กับเจตนาเดิม ในการ ออกกฎหมายเก่า
หรืออย่างไร

นายเคื่อน บุนนาค (สมาชิก
ประเภทที่ ๒) : ในการที่ รัฐบาล
เสนอพระราชบัญญัติให้ใช้พระราชกฤษฎีกา

ในการประกาศใช้กฎหมาย บางฉบับ
นั้น ก็เนื่องจากในสมัยเดิมนั้น อำนาจ
บริหาร หรืออำนาจนิติบัญญัติอยู่ใน องค์
พระมหากษัตริย์ เพราะฉะนั้นในครั้งนั้น
ถึงรูปจะเป็นกฎหมายก็ตาม ก็เสมือน
หนึ่งว่าท่านได้ทรงใช้ในอำนาจนิติบัญญัติ
นั่นเอง มาในสมัยระบอบรัฐธรรมนูญ
นี้เราได้แยกออกไว้ว่า ในเรื่องกฎหมาย
นั้นทางสภาฯ ใช้ ได้วางไว้เป็นรูปหลัก
ใหญ่ เป็นในรูปพระราชบัญญัติและทาง
บริหารได้ใช้เป็นรูปกฤษฎีกาบ้าง กฎ-
กระทรวงบ้าง มาในสมัยนี้ จะเห็นว่ารูป
ต่าง ๆ นั้นไม่เหมาะสมกับการ ปกครอง
ปัจจุบัน เพราะฉะนั้นด้วยเหตุผลเช่นนั้น
ตามกฎหมายเก่าที่ได้กำหนดไว้ นั้นจึงเห็น
ว่าไม่เหมาะสมกับรูป ของ การ ปกครอง
ปัจจุบัน ถ้าจะพิจารณารายละเอียดเป็น
กฎหมายฉบับ ๆ แล้ว ก็รู้สึกว่าเป็นการ
ยึดเยื้อเสียเวลามากอยู่ แต่จะอย่างไร
ก็ตามท่าน สมาชิก ที่สงสัยอาจ จะไปเปิดดู
ในกฎหมายนั้น ๆ ได้ว่า ข้อความที่
บัญญัติไว้ในกฎหมายนั้น เป็นข้อความซึ่ง
น่าจะได้อตราเป็นกฤษฎีกา ไม่ใช่ข้อความ
ที่ควรจะได้ ตราเป็น พระราช บัญญัติด้วย
เหตุนี้ รัฐบาลจึงได้พิจารณาเห็นสมควร
ว่าควรมีกฎหมายอันนี้ เป็นการตีความ

ในกฎหมายก่อน ๆ โน้มนำ ถ้าหากว่าในกฎหมายนั้น ๆ ให้ทำเป็นประกาศ ประกาศ พระบรมราชโองการ หรือ ประกาศ คณะรัฐมนตรี โดย ได้รับ พระบรมราชานุญาตแล้วก็ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกาที่จริงก็ถูกต้องแล้ว คืออำนาจที่จะไปประกาศใช้กฎหมายในท้องที่ใดนั้น เท่าที่สภาฯ นี้ได้ทำไป ในกฎหมายหลาย ๆ ฉบับก็ให้อำนาจฝ่ายบริหาร ให้ประกาศใช้เป็นพระราชกฤษฎีกา เพราะฉะนั้นก็สมควรที่สภาฯ นี้จะรับไว้พิจารณา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าขอให้สภาฯ นววินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการ ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าสภาฯ นี้รับหลักการ ส่งคณะกรรมการสามัญ ชุดที่ ๑ แปรญัตติภายในกี่วัน

พล.อ. ต. พระเวชยันตรังสฤษดิ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) : แปรญัตติภายใน ๒ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ทางรัฐบาลเสนอให้แปรญัตติภายใน ๒ วัน จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่ ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมผู้น้อมนุ้

ในวาระต่อไป ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมพิจารณาร่างพระราชบัญญัติจัดหางานให้ผู้ไร้อาชีพ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของรัฐบาล

น.อ. หลวงธำรงนาวาสวัสดิการ.น. (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติจัดหางานให้ผู้ไร้อาชีพ พุทธศักราช ๒๔๘๔ โดยมีหลักการดังนี้ ให้ประชาชนพลเมืองทุกคนมีอาชีพและรายได้พอเพียงแก่ความเป็นอยู่ด้วยดีของตนและของครอบครัว ขอแก้คำว่าพอเพียง แก้เป็น "เพื่อให้ประชาชนพลเมืองมีอาชีพและรายได้เพื่อความเป็นอยู่ด้วยดีของตนและครอบครัว"

สำหรับเหตุผลนั้นมีว่า ในการที่จะให้ชาติมั่นคงแข็งแรง นอกจากการทหารและการปกครองจักต้องเจริญเป็นปึกแผ่นแล้ว การเศรษฐกิจของประเทศก็ย่อมจัก

ต้องเจริญ เป็น ปึกแผ่น แน่นหนา อีกด้วย ประชาชน พลเมือง ทุกคน จึงจำเป็น ที่จะต้องมีอาชีพและมีรายได้พอเพียงแก่การที่จะให้ ตนและ ครอบครัว มีความเป็นอยู่ด้วยดี ยิ่ง รายได้ ของ ประชาชน มี มาก รายได้ของ รัฐก็จะสูงขึ้น การบำรุงความสุขสมบูรณ์ ของราษฎร ก็จะเจริญ รวดเร็ว ยิ่งขึ้นด้วย และความสงบเรียบร้อยใน บ้านเมืองก็จะมีอยู่เป็นเนื้อนิ่ม ทุกคนก็จะมีแต่ความสุขสำราญพอใจทั่วกัน เพื่อประกอบการพิจารณาในการที่ท่านสมาชิก จะได้อรรถนิพนธ์ว่า สมควร ที่จะรับร่าง พระราชบัญญัติ นี้ไว้พิจารณาต่อไปหรือไม่ นั้น รัฐบาล ขอแถลงเพิ่มเติมดังนี้ คือ ในการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ท่านสมาชิกย่อม จะทราบ ได้ดีว่า หลัก ในการ เศรษฐกิจนั้นเป็น หลักที่สำคัญ หลักหนึ่ง ที่รัฐบาลทุกสมัยมา ได้เอาใจใส่เป็นอันมาก และหลักเศรษฐกิจนี้ ในส่วนข้างมากก็ย่อมเกี่ยวกับบุคคล และทรัพย์สิน ที่จะ นำ ไป ใช้ ในการ ประกอบ การ เศรษฐกิจต่างๆ ถึงแม้ว่าในการเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อเริ่มๆ ต้นมา รัฐบาลจะได้เอาใจใส่ในเรื่องการ เศรษฐกิจ ก็ดี แต่โดยเหตุที่ได้มีกิจการอย่างอื่นอยู่ มากมาย ฉะนั้นปัญหาในเรื่องการทะนุ

บำรุงเศรษฐกิจจึงไม่ค่อยได้ปรากฏเป็นลำดับเป็นสัน แต่ในสมัยที่รัฐบาลคณะนี้ ได้รับหน้าที่เป็นผู้อำนวยการงานของชาติ บ้านเมืองแล้ว ท่านสมาชิกย่อมจะเห็นได้ว่ารัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติ ซึ่งเกี่ยวกับเศรษฐกิจอยู่เนืองๆ เป็นหลายเรื่อง พระราชบัญญัติต่างๆ ที่ได้ ออกไปนั้น ความจริงได้ออกไปตามโครงการ ซึ่งรัฐบาลได้วางไว้ แต่ทว่าไม่ได้ประกาศและเปิดเผย เพราะว่าอาจจะมี การไม่เรียบร้อยอะไรบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้น แต่ทว่าเพื่อจะสรุปให้สภาฯ นี้ ได้ทราบ ว่า นโยบาย ของ รัฐบาล ใน เรื่อง การเศรษฐกิจนั้นก็มีอยู่ว่า ประสงค์ จะให้ การเศรษฐกิจของประเทศนั้นได้ อยู่ในมือ ของทุกคน ซึ่งเป็นเจ้า ของ ประเทศ หรือกล่าวโดยย่อคือว่าให้ การเศรษฐกิจ นี้ได้ อยู่ในมือ ของประเทศไทย สำหรับ ผลร้ายที่ การเศรษฐกิจไม่ได้ อยู่ในมือ ของคนไทยนั้นก็มีมากมายเพียงไร หวังใจว่า ท่านสมาชิกคง จะทราบ อยู่แล้ว และข้าพเจ้า ไม่จำเป็น ที่จะต้องชี้แจง โดย ยืดเยื้อ และก็สรุปได้ว่าในการที่เศรษฐกิจ ของ บ้านเมืองมิ ได้ ตก อยู่ในกำมือ ของ บุคคลใน ชาติ นี้ ย่อม เป็น อันตราย อย่างใหญ่หลวง ถึงกับจะนำให้อิสรภาพของ

ประเทศต้องสูญไป ในที่สุดก็เป็นได้ ฉะนั้น ท่านสมาชิก จะสังเกตเห็น ได้ว่า รัฐบาลได้ออก พระราชบัญญัติ โดยต่าง กราวต่างวาระ มาเป็น จำนวน หลายฉบับ ซึ่งเมื่อสรุปลงได้แล้วจะเห็นได้ว่ารัฐบาล ได้พยายาม ที่จะตั้ง ให้การ เศรษฐกิจ ของ ชาติได้มาอยู่ในมือ ของ พวกเรามากที่สุด ที่จะทำได้ นอกจากในเรื่องกฎหมาย ซึ่งข้าพเจ้า ขอยกตัว อย่าง บาง ประการ เป็นต้นว่ากฎหมายในการ ที่จะให้ผู้ ประ- กอบการ เศรษฐกิจ บางประเภท ต้อง ใช้ คนไทย อย่างในพระราชบัญญัติ เติบ เรือ พระราชบัญญัติการประมงต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นต้น ก็ยังได้มีกฎหมายต่อมาอีกบ้าง ซึ่งเป็นงานสงวนอาชีพเพื่อให้แก่คนไทย เราหรือมีการจำกัดเขตจังหวัดบางจังหวัด ซึ่งเป็นว่า จะเป็น ภัย ใน การ รักษาความ อีสราภาพของประเทศไว้ ทั้งนี้ก็มีผล ต่อเนื่องไปถึงว่า เมื่อไม่มีคนต่างตัวอยู่ใน จังหวัดนั้นแล้วก็เป็นที่หน้าทีของคนไทย เรา ในการ ที่จะ ประกอบการ อาชีพนี้ เป็นผลทางอ้อม แต่ก็เป็นนโยบายเริ่มที่ จะให้การ เศรษฐกิจ มาอยู่ในมือ ของ คน ไทยเรา นอกจากกฎหมายต่างๆ ที่ ข้าพเจ้าได้ยกมาชี้แจงแล้ว ท่านสมาชิก จะเห็นได้ว่า รัฐบาลได้กระทำการใน

ฐานะเป็นผู้นำค้ำย เป็นต้นว่าเราได้ตั้ง โรงงานอุตสาหกรรมขึ้นเป็นอัน มาก หลายสิ่งหลายอย่าง เช่นเป็นต้นว่า โรงงานฆ่าสัตว์ โรงงาน เชื้อเพลิง โรงงานเกี่ยวกับการ ทำเครื่องใช้ ไม้ สอย ต่าง ๆ ตลอดจน กระทั่ง การตั้งบริษัท เติบ เรือ บริษัทธนาคารต่าง ๆ เหล่านี้ ซึ่งล้วน เกี่ยวกับการ เศรษฐกิจ ทั้งสิ้น นอกจากว่ารัฐบาล จะได้ดำเนินการ เป็นผู้ นำแล้ว เรายังได้ขยายออกไปอีกว่า ในเมื่อรัฐบาลเห็นสมควรว่าเมื่อเรา ได้จัด ตั้งบริษัทขึ้น แน่นแฟ้น เป็นปีกแผ่น แล้ว ก็จะได้เปิดโอกาส ให้ประชาชน พลเมือง ได้มีส่วน ชื่น เพราะฉะนั้นบริษัทนั้น ก็ดำเนินกิจการนั้นโดยเฉพาะ แต่ใน ขณะเดียวกัน รัฐบาล ก็จะได้ สนับสนุน ให้ เอกชนไปทำงานบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งไม่ ใช่เป็นการใหญ่โตนัก โดยเฉพาะก็ใน การ ออกพระราชบัญญัติเงินกู้ เพื่อ การ อุตสาหกรรมเป็นต้น สิ่งต่างๆ ได้ กระทำมาแล้วเราได้ประสบโดยเฉพาะ ก็คือความยุ่งยาก ในเรื่องเกี่ยวกับคน ในเรื่องเกี่ยวกับทรัพย์สินนี้ รัฐบาลก็พอ จะมี ทาง ช่วยเหลือ สนับสนุน ได้ตาม สมควร แต่ทว่าปัญหาที่ รัฐบาล ไม่ สามารถ จะก้าวล่วงไปได้ก็คือปัญหาใน

เรื่อง ที่เกี่ยวกับ คน บัญหา ในเรื่อง ที่เกี่ยวกับ คน นี้ ก็อาจจะ จำแนก ได้ โดยย่อ ๆ ๒ ประเภท ประเภทหนึ่งก็เกี่ยวกับทุน เพื่อที่จะไปดำเนินการเศรษฐกิจ เพื่อนำความเจริญมาสู่ประเทศชาติ บุคคลเหล่านั้นก็ไม่ได้เอาใจใส่ในการที่จะประกอบการเหล่านั้น เป็นต้นว่าเขาไม่มีความรู้เพียงพอในการที่จะประกอบกิจการนั้น ๆ ก็ได้หลายประการ เป็นต้นว่าเขาไม่มีความสันทัดในทางนั้นก็เป็นได้ เป็นต้นว่าไม่มีเงินทองเพียงพอ ก็ไม่มีความจำเป็นที่จะไปกระทำการ เช่นนั้น ซึ่งเข้าใจว่าเป็นการเสี่ยง นี่เป็นประเภทหนึ่ง ส่วนอีกประเภทหนึ่งบุคคลซึ่งจะประกอบการงานซึ่งพระราชบัญญัติฉบับใหม่มีความมุ่งหมายที่จะใช้ฝึกฝน บุคคลประเภทนั้น คือว่าบรรดาการเศรษฐกิจทั้งปวง หาได้ดำเนินไปโดยมีทุนแต่เพียงอย่างเดียวไม่ แต่จะต้องอาศัยการมีบุคคลประกอบการงานด้วย ปัญหาในเรื่อง การที่จะต้องมีบุคคลประกอบการงานนี้ หาใช่ว่ารัฐบาลเพียงดำริขึ้นในขณะนั้นก็หาไม่ พระราชบัญญัตินี้อยู่ในความดำริของรัฐบาลมาหลายปีแล้ว แต่โดยเหตุที่รัฐบาลยังไม่พร้อมที่จะกระทำพระราชบัญญัติในเรื่องนี้ยังไม่เกิดขึ้น

แต่บัดนี้รัฐบาลได้พร้อมที่จะกระทำแล้ว ในข้อที่จะเรียกว่าพร้อม ไม่พร้อมนั้น ข้าพเจ้าขอชี้แจงโดยประเด็นสำคัญให้ฟัง แต่เดิมมาได้มีความคิดว่าการที่เราจะให้พวกเราทุกคนได้มีอาชีพดำเนินการเศรษฐกิจเพื่อความเจริญมั่งคั่งของประเทศนั้น อาจจะมีเสียงร้องขึ้นว่าปัญหาในเรื่องคนว่างงานมีอยู่เป็นอันมาก ถ้าหากว่าคนเหล่านั้นมาแสดง ความจำนงอยากจะทำงานแล้ว รัฐบาลหางานให้เขาทำไม่ได้แล้วรัฐบาล จะมาออกกฎหมายบังคับให้เขาทำเพื่อประโยชน์อะไร ปัญหาจึงได้รวมมาจนกระทั่งบัดนี้ และบัดนี้ รัฐบาลพร้อมแล้วที่จะหางานให้บุคคลทุกคนกระทำ ซึ่งท่านสมาชิกจะเห็นได้ว่า รัฐบาลได้ขยายงาน ออก ไป กว้าง ขวาง เพียงพอที่จะหางานให้บุคคลที่ไม่มีงานทำได้กระทำ งานต่าง ๆ เหล่านี้ท่านสมาชิกคงปรารถนาจะทราบว่ามีงาน อะไรบ้าง ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่าก็มีงาน ในกิจการที่ รัฐบาลได้กระทำขึ้นในกิจการ อุตสาหกรรม เช่นโรงงานทอผ้า โรงงานเนื้อสัตว์ และเครื่องใช้ไม้สอยต่าง ๆ เหล่านี้เป็นต้น และนอกจากนั้นยังได้มีกิจการของรัฐบาลต่าง ๆ หลายอย่าง เป็นต้นในเรื่อง ทำถนนหนทาง ซึ่งเราต้องการ

กรรมกรเป็นจำนวนมาก ในการที่เราเปิด
 การเหมืองแร่ออกไปก็ดี ในการที่เราได้
 จัดงานในเรื่องการยางในเรื่องการป่าไม้
 ออกไปก็ดีเหล่านี้ต้องการกรรมกรทั้งสน
 นอกจากนั้นในวงการรัฐบาลในเรื่องประ-
 มูลจ้างเหมาทุกสิ่งเหล่านี้เราก็มีข้อบังคับ
 ว่าจะต้องมีกรรมกร ไทย ไม่ต่ำกว่า ๗๕
 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งข้าพเจ้าเสียใจที่จะกล่าว
 ว่าเมื่อได้ใช้ระเบียบอันนั้นมาแล้วทุกคราว
 เราก็มองเห็นให้เขาใช้กรรมกร ไทย อย่าง
 มาก ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ทั้งนี้เพราะ
 ไม่มีกรรมกร ไทยที่จะไปกระทำ รวม
 ความว่าบังคับเรากล่าวได้เต็มปากว่าบังคับ
 รัฐบาลมีงานแล้ว ฉะนั้นจึงเป็นการ
 สมควรหรือไม่เป็นการอยุติธรรมในการ
 ที่จะขอร้องให้พวกเราได้มีงานทำ แต่
 โดยเหตุที่ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ใหม่ คือ
 ครั้งเดิมอาจจะมีเป็น เรื่องย่อย ๆ เช่น ข้ำ
 หลวงประจำจังหวัดได้เอาใจใส่อันอ่อน
 ซักจงและเกี่ยวเชิญให้กระทำ แต่ก็เป็น
 ส่วนย่อย แต่ในเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่
 ในเรื่องทำงานเช่นนั้น ไม่ควรจะดำเนิ
 การในเรื่องที่เคร่งครัดหรือรุนแรง ถ้า
 ท่านสมาชิกได้ดู พระราชบัญญัติฉบับนี้
 แล้ว จะเห็นได้ว่ารัฐบาลได้ใช้ความ
 รอบคอบในเรื่องนี้ตามสมควร หรืออย่าง

ดีที่สุดแล้ว เป็นต้นว่าในประการแรก
 กฎหมายฉบับนี้จะไม่ใช่ใน ขณะเดียวกัน
 ท้าราชอาณาจักร ทั้งท่านสมาชิกจะ
 เห็นได้ในมาตรา ๓ ได้มีวิเคราะห้ศัพท์
 ว่าด้วยเขตประกอบอาชีพขึ้นไว้ ก็หมาย
 ความว่าเขตใดซึ่งรัฐบาลเห็นสมควร จะ
 กระทำนั้น รัฐมนตรีซึ่งในทันทีได้แก่รัฐ-
 มंत्रीว่าการกระทรวงมหาดไทยก็จะได้
 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งก็เป็น
 ธรรมดาอยู่เองจะประกาศเป็น ครั้ง คราว
 ไปในเมื่อรัฐบาลพร้อม นั้นเป็นประการ
 ที่หนึ่ง

ประการที่สอง กฎหมายฉบับนี้
 เรามุ่งหมายแต่เฉพาะผู้ชาย ซึ่งเราถือว่า
 ผู้ชายนั้นมีกำลังแข็งแรง แต่โดยเฉพาะ
 เป็นหน้าที่ของพวกเราในการที่จะต้อง
 ประกอบอาชีพเพื่อเลี้ยงครอบครัว แปล
 ว่าผู้ชายได้ชื่อว่าเป็นพ่อบ้านก็ย่อมมีหน้า
 ที่อันด้วย ถึงแม้ว่าเราจะได้บัญญัติเว้น
 ผู้หญิงไว้ซึ่งเราเห็นว่าปัญหาไม่สำคัญ
 มากก็ดี เรายังบัญญัติไว้ว่าผู้ชายที่ประ-
 สงค์จะให้ทำงานนี้ต้องเป็นผู้ชายที่บรรลุนิติ
 ภาวะ ไม่ใช่เป็นผู้ชายแล้วจะให้ทำ
 งานทั้งสิ้น นอกจากบรรลุนิติภาวะเรา
 ยังบัญญัติไว้ในมาตรา ๖ ว่าอายุ ๕๕ ปี
 เราก็ม่าบรควน กำลังศึกษาเราก็ม่าบร

กวน หรือเป็นผู้ที่สตีฟเพื่อน ไม่สมประกอบเราก็ไม่รบกวน ในที่สุดเป็นผู้ทุพพลภาพเราก็ไม่รบกวน ดังนั้นเป็นต้น และในประการสำคัญอีก ประการหนึ่งที่รัฐบาลได้ใช้ความระมัดระวังในเรื่องนี้ ท่านสมาชิกจะเห็นได้ว่าในมาตรา ๔ นั้นมิใช่จะระบุแต่เฉพาะในเรื่องอาชีพเท่านั้น ในเรื่องรายได้เราก็ได้ระบุไว้ด้วยดังอ่านว่า "ถ้าผู้ใดไม่มีอาชีพหรือรายได้" เพราะฉะนั้นบุคคล ซึ่งมีเงิน มีทอง เพียงพอเป็นต้นว่าเป็นเจ้าของที่ มีที่ให้เขาเช่าก็ดี เป็นเจ้าของนา มีนาให้เขาเช่าก็ดี หรือเป็นเจ้าของเรือ โรงมีให้เขาเช่าก็ดี ตลอดจนกระทั่งการให้เขาถือหุ้นสินต่าง ๆ ก็ดี หรือการอื่นใดซึ่งเขาไม่จำเป็นจะต้องประกอบการ แต่มีรายได้มาสู่เขาแล้ว เราก็ไม่ประสงค์จะบังคับไปถึง และนอกจากนั้นท่านสมาชิกจะเห็นได้ว่ารัฐบาลได้มีความระมัดระวังยิ่งขึ้นไปอีก เช่น รัฐบาลให้ข้อคิดว่า "พอเพียงแก่" ดังนั้นเป็นต้น ความหมายว่ารัฐบาลประสงค์แต่เพียงว่าถ้ามีอาชีพหรือรายได้ แล้วก็เป็นที่พอใจของรัฐบาล ถ้าพูดตามหลักในทางที่จะเลือกอาชีพหรือรายได้นั้นก็ควรจะเป็นอาชีพหรือรายได้ให้เพียงพอแก่การที่จะเลี้ยงตนและครอบครัวด้วย แต่

ถึงกระนั้นรัฐบาลยังเห็นว่าเบื้องต้นเพียงแต่ให้เขามีอาชีพเท่านั้นก็เป็น ที่พอใจแล้ว ฉะนั้นท่านสมาชิกจะเห็นได้ว่าในข้อที่ท่านวิตกไปว่าเมื่อออกกฎหมายฉบับนี้ไปแล้ว จะทำให้พวกเราได้รับความเดือดร้อนนั้น รัฐบาลขอรับรองได้ว่าจะไม่มีความเดือดร้อนอะไรเลย และนอกจากนั้นยังไม่ประสงค์ที่จะรบกวนผู้ที่มิรายได้ประจำอยู่แล้ว ให้เขามาทำงาน นอกจากที่ได้กล่าวมาแล้ว ยังมีในมาตรา ๕ ซึ่งมีความว่า ให้ข้าหลวงประจำจังหวัดหรือผู้แทนมีหน้าที่ที่จะต้องจัดหางานให้บุคคลทำ และในมาตรา ๑๐ บัญญัติให้รัฐบาล จะต้องจัดตั้งแหล่งประกอบการอาชีพขึ้น เพื่อที่จะรับบุคคลที่ไม่มีอาชีพ แต่เป็นธรรมดาว่าเมื่อรัฐบาลได้พยายาม ซึ่งความจริงรัฐบาลจะต้องหมดเปลืองเงินทอง ไปเป็นอันมาก แต่ทว่ารัฐบาลเห็นว่าเงินทองซึ่งได้จับจ่ายไปนี้ เพื่อเป็นประโยชน์แก่บุคคลนั้นก็ดี หรือเป็นประโยชน์แก่ประเทศเป็นส่วนรวม รัฐบาลก็พร้อมที่จะรับหน้าที่นั้น แต่เมื่อรัฐบาลได้รับหน้าที่แล้วก็จำเป็น อยู่เองที่รัฐบาล จะต้องขอร้องในบางประการ ซึ่งไม่ใช่เป็นการเดือดร้อนจนเกินไป เป็นต้นว่าในมาตรา ๔

ที่บัญญัติวิธีการที่จะต้องรายงานให้ทราบว่ามีอาชีพหรือไม่ดังนี้ เป็นต้น ท่านสมาชิกจะเห็นว่าถ้าแม้ว่าไม่มีมาตรา ๕ นี้ รัฐบาลก็ทำงานไม่ได้ คือรัฐบาลไม่สามารถจะตรวจสอบได้ว่าใครมีอาชีพหรือไม่ มีอาชีพ เพราะฉะนั้นรัฐบาลจำเป็นจะต้องตราหน้าที่ให้แก่พวกเราที่ไม่มีงานทำจะต้องไปแสดงต่อเจ้าพนักงาน รัฐบาลได้พิจารณาต่อไปอีกว่าอาจจะเป็นการเดือดร้อนอยู่บ้าง เพราะฉะนั้นก็จะพยายามให้เดือดร้อนน้อยที่สุด กล่าวคือถ้ามีอาชีพแล้วถึงจะเปลี่ยนอาชีพเราก็ไม่เอาใจใส่ เราต้องการแต่เพียงว่าให้มีอาชีพ ต่อไปเมื่อไม่มีอาชีพจึงค่อยบอกเรา ถ้าแม้ว่ามีอาชีพแล้วจะเปลี่ยนอาชีพไปอย่างไรนั้น รัฐบาลก็จะไม่ประสงค์จะรบกวน นี่ท่านสมาชิกจะเห็นได้ว่าไม่เป็นการขอร้องกันเกินไป และรัฐบาลได้ใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างดีแล้ว

ในมาตรา ๕ ซึ่งความจริงก็ไม่มีบทบัญญัติในเรื่องการลงโทษหรืออะไร เป็นแต่เพียงว่าให้อำนาจในการที่ข้าหลวงประจำจังหวัดซึ่งเวลานี้ อาจจะมีอำนาจอยู่แล้วตามพระราชบัญญัติปกครองท้องถิ่น แต่อาจจะไม่ชัดเจน ในมาตรา ๕ นี้จึงเขียนไว้ ซึ่งข้าหลวงประจำจังหวัด

ย่อมมีหน้าที่ที่จะเชิญผู้หนึ่งผู้ใดในเขตปกครองอาชีพมาขอร้องขอความช่วยเหลือ เป็นต้นว่าในเขตจำกัดต่างตำบล เป็นต้นว่าจังหวัดปราจีนบุรีซึ่งคนต่างตำบลได้ออกไปหมดสิ้นแล้ว แต่พวกเขาก็ยังไม่มีอาชีพในเรื่องนี้ ข้าหลวงประจำจังหวัดปราจีนบุรีก็อาจจะเชิญผู้พ่อค้าคหบดีในจังหวัดนั้นเท่าที่เห็นสมควร มาปรึกษาว่าบัดนี้อาชีพต่างๆ นั้นมีอยู่แล้ว แต่พวกเขายังไม่ได้ทำซึ่งอาจจะเป็นเพราะขาดทุนหรืออย่างอื่นก็ได้ เพราะฉะนั้นผู้ที่มีทรัพย์สินต่างๆ ก็จะได้ประกอบกิจการเป็นลำดับเป็นขั้นเพื่อประโยชน์แก่ตนเอง และเพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติ รัฐบาลไม่ได้บอกไว้ในพระราชบัญญัตินี้ว่าช่วยเหลือประการใด แต่รัฐบาลได้ตกลงแล้วว่าเราจะช่วยเหลือภัย เป็นต้นว่าในเรื่องฐานะการเงินของเขา ในเรื่อง การงานซึ่งจะไม่สามารถหรือไม่รู้เท่าถึง รัฐบาลจะให้ทั้งความสามารถและในเรื่องการเงินตามสมควร

ในมาตรา ๗ ก็ให้อำนาจในการที่จะให้บุคคลทุกคนที่ไม่มีอาชีพมาแสดงตนได้ นี้ก็เข้าใจว่าข้าหลวงประจำจังหวัดคงจะไม่ไปเรียกใครให้แสดงอาชีพเรื่อยๆ ไปโดยไม่มีเหตุผล นี้เป็นข้อประกอบไว้

เพื่อไม่ให้มีการหลีกเลี่ยงเท่านั้น ใน มาตรา ๘ ข้าราชการประจำจังหวัดหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายและพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้า สวบบ สอน ภาย ใน สำนักงาน หรือภายในบ้าน ได้ตามสมควรและภายใน เวลาอันเหมาะสม ไม่ให้เป็น การเดือด ร้อนแก่เขา

ในมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒ เมื่อบุคคลไม่หาอาชีพภายในกำหนดเวลา ซึ่งรัฐบาลให้ไว้แล้ว คือการกระทำจะ ต้องแบ่งเป็นสองตอนดังนี้ เมื่อรัฐบาล ประกาศไปแล้วก็เป็นหน้าที่พวกเราทุกคนที่ไม่ต้องการให้กฎหมายฉบับนี้มาแตะ ต้องตัวก็คือหาอาชีพเสีย แต่ทว่าเมื่อภายในชั้นที่หนึ่งหาอาชีพไม่ได้แล้วก็รายงาน ต่อรัฐบาลว่าตนไม่มีอาชีพ ก็เป็นหน้าที่ ข้าราชการประจำจังหวัดหรือรัฐบาลจะต้อง หมายให้ทำ และงานที่หาให้ทำก็เป็นงาน ที่อยู่ในท้องถิ่นนั่นเอง นี่เป็นขั้นที่หนึ่ง ๕๕๕ ๕๕๖ ๕๕๗ ๕๕๘ ๕๕๙ ๕๖๐ ๕๖๑ ๕๖๒ ๕๖๓ ๕๖๔ ๕๖๕ ๕๖๖ ๕๖๗ ๕๖๘ ๕๖๙ ๕๗๐ ๕๗๑ ๕๗๒ ๕๗๓ ๕๗๔ ๕๗๕ ๕๗๖ ๕๗๗ ๕๗๘ ๕๗๙ ๕๘๐ ๕๘๑ ๕๘๒ ๕๘๓ ๕๘๔ ๕๘๕ ๕๘๖ ๕๘๗ ๕๘๘ ๕๘๙ ๕๙๐ ๕๙๑ ๕๙๒ ๕๙๓ ๕๙๔ ๕๙๕ ๕๙๖ ๕๙๗ ๕๙๘ ๕๙๙ ๖๐๐ ๖๐๑ ๖๐๒ ๖๐๓ ๖๐๔ ๖๐๕ ๖๐๖ ๖๐๗ ๖๐๘ ๖๐๙ ๖๑๐ ๖๑๑ ๖๑๒ ๖๑๓ ๖๑๔ ๖๑๕ ๖๑๖ ๖๑๗ ๖๑๘ ๖๑๙ ๖๒๐ ๖๒๑ ๖๒๒ ๖๒๓ ๖๒๔ ๖๒๕ ๖๒๖ ๖๒๗ ๖๒๘ ๖๒๙ ๖๓๐ ๖๓๑ ๖๓๒ ๖๓๓ ๖๓๔ ๖๓๕ ๖๓๖ ๖๓๗ ๖๓๘ ๖๓๙ ๖๔๐ ๖๔๑ ๖๔๒ ๖๔๓ ๖๔๔ ๖๔๕ ๖๔๖ ๖๔๗ ๖๔๘ ๖๔๙ ๖๕๐ ๖๕๑ ๖๕๒ ๖๕๓ ๖๕๔ ๖๕๕ ๖๕๖ ๖๕๗ ๖๕๘ ๖๕๙ ๖๖๐ ๖๖๑ ๖๖๒ ๖๖๓ ๖๖๔ ๖๖๕ ๖๖๖ ๖๖๗ ๖๖๘ ๖๖๙ ๖๗๐ ๖๗๑ ๖๗๒ ๖๗๓ ๖๗๔ ๖๗๕ ๖๗๖ ๖๗๗ ๖๗๘ ๖๗๙ ๖๘๐ ๖๘๑ ๖๘๒ ๖๘๓ ๖๘๔ ๖๘๕ ๖๘๖ ๖๘๗ ๖๘๘ ๖๘๙ ๖๙๐ ๖๙๑ ๖๙๒ ๖๙๓ ๖๙๔ ๖๙๕ ๖๙๖ ๖๙๗ ๖๙๘ ๖๙๙ ๗๐๐ ๗๐๑ ๗๐๒ ๗๐๓ ๗๐๔ ๗๐๕ ๗๐๖ ๗๐๗ ๗๐๘ ๗๐๙ ๗๑๐ ๗๑๑ ๗๑๒ ๗๑๓ ๗๑๔ ๗๑๕ ๗๑๖ ๗๑๗ ๗๑๘ ๗๑๙ ๗๒๐ ๗๒๑ ๗๒๒ ๗๒๓ ๗๒๔ ๗๒๕ ๗๒๖ ๗๒๗ ๗๒๘ ๗๒๙ ๗๓๐ ๗๓๑ ๗๓๒ ๗๓๓ ๗๓๔ ๗๓๕ ๗๓๖ ๗๓๗ ๗๓๘ ๗๓๙ ๗๔๐ ๗๔๑ ๗๔๒ ๗๔๓ ๗๔๔ ๗๔๕ ๗๔๖ ๗๔๗ ๗๔๘ ๗๔๙ ๗๕๐ ๗๕๑ ๗๕๒ ๗๕๓ ๗๕๔ ๗๕๕ ๗๕๖ ๗๕๗ ๗๕๘ ๗๕๙ ๗๖๐ ๗๖๑ ๗๖๒ ๗๖๓ ๗๖๔ ๗๖๕ ๗๖๖ ๗๖๗ ๗๖๘ ๗๖๙ ๗๗๐ ๗๗๑ ๗๗๒ ๗๗๓ ๗๗๔ ๗๗๕ ๗๗๖ ๗๗๗ ๗๗๘ ๗๗๙ ๗๘๐ ๗๘๑ ๗๘๒ ๗๘๓ ๗๘๔ ๗๘๕ ๗๘๖ ๗๘๗ ๗๘๘ ๗๘๙ ๗๙๐ ๗๙๑ ๗๙๒ ๗๙๓ ๗๙๔ ๗๙๕ ๗๙๖ ๗๙๗ ๗๙๘ ๗๙๙ ๘๐๐ ๘๐๑ ๘๐๒ ๘๐๓ ๘๐๔ ๘๐๕ ๘๐๖ ๘๐๗ ๘๐๘ ๘๐๙ ๘๑๐ ๘๑๑ ๘๑๒ ๘๑๓ ๘๑๔ ๘๑๕ ๘๑๖ ๘๑๗ ๘๑๘ ๘๑๙ ๘๒๐ ๘๒๑ ๘๒๒ ๘๒๓ ๘๒๔ ๘๒๕ ๘๒๖ ๘๒๗ ๘๒๘ ๘๒๙ ๘๓๐ ๘๓๑ ๘๓๒ ๘๓๓ ๘๓๔ ๘๓๕ ๘๓๖ ๘๓๗ ๘๓๘ ๘๓๙ ๘๔๐ ๘๔๑ ๘๔๒ ๘๔๓ ๘๔๔ ๘๔๕ ๘๔๖ ๘๔๗ ๘๔๘ ๘๔๙ ๘๕๐ ๘๕๑ ๘๕๒ ๘๕๓ ๘๕๔ ๘๕๕ ๘๕๖ ๘๕๗ ๘๕๘ ๘๕๙ ๘๖๐ ๘๖๑ ๘๖๒ ๘๖๓ ๘๖๔ ๘๖๕ ๘๖๖ ๘๖๗ ๘๖๘ ๘๖๙ ๘๗๐ ๘๗๑ ๘๗๒ ๘๗๓ ๘๗๔ ๘๗๕ ๘๗๖ ๘๗๗ ๘๗๘ ๘๗๙ ๘๘๐ ๘๘๑ ๘๘๒ ๘๘๓ ๘๘๔ ๘๘๕ ๘๘๖ ๘๘๗ ๘๘๘ ๘๘๙ ๘๙๐ ๘๙๑ ๘๙๒ ๘๙๓ ๘๙๔ ๘๙๕ ๘๙๖ ๘๙๗ ๘๙๘ ๘๙๙ ๙๐๐ ๙๐๑ ๙๐๒ ๙๐๓ ๙๐๔ ๙๐๕ ๙๐๖ ๙๐๗ ๙๐๘ ๙๐๙ ๙๑๐ ๙๑๑ ๙๑๒ ๙๑๓ ๙๑๔ ๙๑๕ ๙๑๖ ๙๑๗ ๙๑๘ ๙๑๙ ๙๒๐ ๙๒๑ ๙๒๒ ๙๒๓ ๙๒๔ ๙๒๕ ๙๒๖ ๙๒๗ ๙๒๘ ๙๒๙ ๙๓๐ ๙๓๑ ๙๓๒ ๙๓๓ ๙๓๔ ๙๓๕ ๙๓๖ ๙๓๗ ๙๓๘ ๙๓๙ ๙๔๐ ๙๔๑ ๙๔๒ ๙๔๓ ๙๔๔ ๙๔๕ ๙๔๖ ๙๔๗ ๙๔๘ ๙๔๙ ๙๕๐ ๙๕๑ ๙๕๒ ๙๕๓ ๙๕๔ ๙๕๕ ๙๕๖ ๙๕๗ ๙๕๘ ๙๕๙ ๙๖๐ ๙๖๑ ๙๖๒ ๙๖๓ ๙๖๔ ๙๖๕ ๙๖๖ ๙๖๗ ๙๖๘ ๙๖๙ ๙๗๐ ๙๗๑ ๙๗๒ ๙๗๓ ๙๗๔ ๙๗๕ ๙๗๖ ๙๗๗ ๙๗๘ ๙๗๙ ๙๘๐ ๙๘๑ ๙๘๒ ๙๘๓ ๙๘๔ ๙๘๕ ๙๘๖ ๙๘๗ ๙๘๘ ๙๘๙ ๙๙๐ ๙๙๑ ๙๙๒ ๙๙๓ ๙๙๔ ๙๙๕ ๙๙๖ ๙๙๗ ๙๙๘ ๙๙๙ ๑๐๐๐

ฉะนั้นในมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒ ก็จะต้องให้อำนาจในการวาง ระเบียบ ใน เรื่องแหล่งประกอบการอาชีพ และถ้าแม้ ว่าผู้ใดละเมิดต่อระเบียบประกอบการงาน ซึ่งวางไว้ ก็จำเป็นต้องมีข้อบังคับตามสม สมควร ถ้าผู้ใดละเมิดแล้วก็จะได้รับโทษ ตามสมควรซึ่งเป็นในเรื่องระเบียบ ไม่ใช่ ตามกฎหมายนี้

ในมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ ซึ่ง เป็นการวางบทลงโทษผู้ฝ่าฝืนในมาตรา ๔ และมาตรา ๘ มาตรา ๔ ก็ไม่สำคัญอะไร เมื่อไปรายงานแล้วก็ไม่มีอะไรที่จะต้อง กลัวว่าจะได้รับโทษ ที่จะมีสำคัญก็คืออัน เดียว คือในมาตรา ๘ มาตรา ๘ นี้ก็ไม่ สำคัญอะไรนัก คือหมายความว่าในการ ที่จะให้ความสะดวกที่จะให้เจ้าพนักงานที่ ไปกระทำ ทั้หนักมีในมาตรา ๑๔ ซึ่งบุคคล ในฐานะที่ช่วยเหลือให้อุปการแก่บุคคล ซึ่งไม่มีงานให้หลบหลีกไปก็ดี ไม่ให้ประ กอบอาชีพที่ดีให้มีโทษ และในมาตรา ๑๕ ก็ลงโทษผู้ ซึ่ง หลบหนี จากแหล่ง อาชีพ ซึ่ง ๕๕๕ ๕๕๖ ๕๕๗ ๕๕๘ ๕๕๙ ๕๖๐ ๕๖๑ ๕๖๒ ๕๖๓ ๕๖๔ ๕๖๕ ๕๖๖ ๕๖๗ ๕๖๘ ๕๖๙ ๕๗๐ ๕๗๑ ๕๗๒ ๕๗๓ ๕๗๔ ๕๗๕ ๕๗๖ ๕๗๗ ๕๗๘ ๕๗๙ ๕๘๐ ๕๘๑ ๕๘๒ ๕๘๓ ๕๘๔ ๕๘๕ ๕๘๖ ๕๘๗ ๕๘๘ ๕๘๙ ๕๙๐ ๕๙๑ ๕๙๒ ๕๙๓ ๕๙๔ ๕๙๕ ๕๙๖ ๕๙๗ ๕๙๘ ๕๙๙ ๖๐๐ ๖๐๑ ๖๐๒ ๖๐๓ ๖๐๔ ๖๐๕ ๖๐๖ ๖๐๗ ๖๐๘ ๖๐๙ ๖๑๐ ๖๑๑ ๖๑๒ ๖๑๓ ๖๑๔ ๖๑๕ ๖๑๖ ๖๑๗ ๖๑๘ ๖๑๙ ๖๒๐ ๖๒๑ ๖๒๒ ๖๒๓ ๖๒๔ ๖๒๕ ๖๒๖ ๖๒๗ ๖๒๘ ๖๒๙ ๖๓๐ ๖๓๑ ๖๓๒ ๖๓๓ ๖๓๔ ๖๓๕ ๖๓๖ ๖๓๗ ๖๓๘ ๖๓๙ ๖๔๐ ๖๔๑ ๖๔๒ ๖๔๓ ๖๔๔ ๖๔๕ ๖๔๖ ๖๔๗ ๖๔๘ ๖๔๙ ๖๕๐ ๖๕๑ ๖๕๒ ๖๕๓ ๖๕๔ ๖๕๕ ๖๕๖ ๖๕๗ ๖๕๘ ๖๕๙ ๖๖๐ ๖๖๑ ๖๖๒ ๖๖๓ ๖๖๔ ๖๖๕ ๖๖๖ ๖๖๗ ๖๖๘ ๖๖๙ ๖๗๐ ๖๗๑ ๖๗๒ ๖๗๓ ๖๗๔ ๖๗๕ ๖๗๖ ๖๗๗ ๖๗๘ ๖๗๙ ๖๘๐ ๖๘๑ ๖๘๒ ๖๘๓ ๖๘๔ ๖๘๕ ๖๘๖ ๖๘๗ ๖๘๘ ๖๘๙ ๖๙๐ ๖๙๑ ๖๙๒ ๖๙๓ ๖๙๔ ๖๙๕ ๖๙๖ ๖๙๗ ๖๙๘ ๖๙๙ ๗๐๐ ๗๐๑ ๗๐๒ ๗๐๓ ๗๐๔ ๗๐๕ ๗๐๖ ๗๐๗ ๗๐๘ ๗๐๙ ๗๑๐ ๗๑๑ ๗๑๒ ๗๑๓ ๗๑๔ ๗๑๕ ๗๑๖ ๗๑๗ ๗๑๘ ๗๑๙ ๗๒๐ ๗๒๑ ๗๒๒ ๗๒๓ ๗๒๔ ๗๒๕ ๗๒๖ ๗๒๗ ๗๒๘ ๗๒๙ ๗๓๐ ๗๓๑ ๗๓๒ ๗๓๓ ๗๓๔ ๗๓๕ ๗๓๖ ๗๓๗ ๗๓๘ ๗๓๙ ๗๔๐ ๗๔๑ ๗๔๒ ๗๔๓ ๗๔๔ ๗๔๕ ๗๔๖ ๗๔๗ ๗๔๘ ๗๔๙ ๗๕๐ ๗๕๑ ๗๕๒ ๗๕๓ ๗๕๔ ๗๕๕ ๗๕๖ ๗๕๗ ๗๕๘ ๗๕๙ ๗๖๐ ๗๖๑ ๗๖๒ ๗๖๓ ๗๖๔ ๗๖๕ ๗๖๖ ๗๖๗ ๗๖๘ ๗๖๙ ๗๗๐ ๗๗๑ ๗๗๒ ๗๗๓ ๗๗๔ ๗๗๕ ๗๗๖ ๗๗๗ ๗๗๘ ๗๗๙ ๗๘๐ ๗๘๑ ๗๘๒ ๗๘๓ ๗๘๔ ๗๘๕ ๗๘๖ ๗๘๗ ๗๘๘ ๗๘๙ ๗๙๐ ๗๙๑ ๗๙๒ ๗๙๓ ๗๙๔ ๗๙๕ ๗๙๖ ๗๙๗ ๗๙๘ ๗๙๙ ๘๐๐ ๘๐๑ ๘๐๒ ๘๐๓ ๘๐๔ ๘๐๕ ๘๐๖ ๘๐๗ ๘๐๘ ๘๐๙ ๘๑๐ ๘๑๑ ๘๑๒ ๘๑๓ ๘๑๔ ๘๑๕ ๘๑๖ ๘๑๗ ๘๑๘ ๘๑๙ ๘๒๐ ๘๒๑ ๘๒๒ ๘๒๓ ๘๒๔ ๘๒๕ ๘๒๖ ๘๒๗ ๘๒๘ ๘๒๙ ๘๓๐ ๘๓๑ ๘๓๒ ๘๓๓ ๘๓๔ ๘๓๕ ๘๓๖ ๘๓๗ ๘๓๘ ๘๓๙ ๘๔๐ ๘๔๑ ๘๔๒ ๘๔๓ ๘๔๔ ๘๔๕ ๘๔๖ ๘๔๗ ๘๔๘ ๘๔๙ ๘๕๐ ๘๕๑ ๘๕๒ ๘๕๓ ๘๕๔ ๘๕๕ ๘๕๖ ๘๕๗ ๘๕๘ ๘๕๙ ๘๖๐ ๘๖๑ ๘๖๒ ๘๖๓ ๘๖๔ ๘๖๕ ๘๖๖ ๘๖๗ ๘๖๘ ๘๖๙ ๘๗๐ ๘๗๑ ๘๗๒ ๘๗๓ ๘๗๔ ๘๗๕ ๘๗๖ ๘๗๗ ๘๗๘ ๘๗๙ ๘๘๐ ๘๘๑ ๘๘๒ ๘๘๓ ๘๘๔ ๘๘๕ ๘๘๖ ๘๘๗ ๘๘๘ ๘๘๙ ๘๙๐ ๘๙๑ ๘๙๒ ๘๙๓ ๘๙๔ ๘๙๕ ๘๙๖ ๘๙๗ ๘๙๘ ๘๙๙ ๙๐๐ ๙๐๑ ๙๐๒ ๙๐๓ ๙๐๔ ๙๐๕ ๙๐๖ ๙๐๗ ๙๐๘ ๙๐๙ ๙๑๐ ๙๑๑ ๙๑๒ ๙๑๓ ๙๑๔ ๙๑๕ ๙๑๖ ๙๑๗ ๙๑๘ ๙๑๙ ๙๒๐ ๙๒๑ ๙๒๒ ๙๒๓ ๙๒๔ ๙๒๕ ๙๒๖ ๙๒๗ ๙๒๘ ๙๒๙ ๙๓๐ ๙๓๑ ๙๓๒ ๙๓๓ ๙๓๔ ๙๓๕ ๙๓๖ ๙๓๗ ๙๓๘ ๙๓๙ ๙๔๐ ๙๔๑ ๙๔๒ ๙๔๓ ๙๔๔ ๙๔๕ ๙๔๖ ๙๔๗ ๙๔๘ ๙๔๙ ๙๕๐ ๙๕๑ ๙๕๒ ๙๕๓ ๙๕๔ ๙๕๕ ๙๕๖ ๙๕๗ ๙๕๘ ๙๕๙ ๙๖๐ ๙๖๑ ๙๖๒ ๙๖๓ ๙๖๔ ๙๖๕ ๙๖๖ ๙๖๗ ๙๖๘ ๙๖๙ ๙๗๐ ๙๗๑ ๙๗๒ ๙๗๓ ๙๗๔ ๙๗๕ ๙๗๖ ๙๗๗ ๙๗๘ ๙๗๙ ๙๘๐ ๙๘๑ ๙๘๒ ๙๘๓ ๙๘๔ ๙๘๕ ๙๘๖ ๙๘๗ ๙๘๘ ๙๘๙ ๙๙๐ ๙๙๑ ๙๙๒ ๙๙๓ ๙๙๔ ๙๙๕ ๙๙๖ ๙๙๗ ๙๙๘ ๙๙๙ ๑๐๐๐

คราวประชุมคราวหน้า ถ้าท่านสมาชิก
มีข้อติงใจสงสัยประการใด ในเจตนาดี
ของรัฐบาลแล้ว รัฐบาลก็ยินดีที่จะแก้
ความข้องใจของท่าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าได้รับญัตติ ๒ ฉบับ ฉบับที่ ๑
ขอเพิ่มวันประชุมทางรัฐบาลให้เพิ่ม
สัปดาห์หน้าขอให้เพิ่มอีกหนึ่งวัน คือวัน
อังคารที่ ๑๖ เดือนนี้และวันพฤหัสบดี
ธรรมดา แต่ได้รับจากนายทองอินทร์ว่า
สัปดาห์หน้าขอให้เพิ่มวันประชุมรวมเป็น
๓ วัน คือเพิ่มอีก ๒ วัน ไม่ได้กำหนด
วันมา จะเอาวันอะไรบ้าง

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบล
ราชธานี) : วันอังคาร วันพฤหัสบดี
วันเสาร์ คือวันเสาร์ก็ตรงวันที่ ๒๐
แล้ว อย่างไรก็ตามก็คงจะเสนออีก

น.อ. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น.
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) :

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

อภัยสรสิทธิ์
อนุสรกรณ์
เสกกล เจตสมมา
กวดหุ้มแพร
จำลอง ดาวเรือง

แทนที่จะเป็นวันที่ ๒๐ เป็นวันที่ ๑๙
รัฐบาลไม่ขัดข้อง แปลว่าวันที่ ๒๐ เป็น
วันเฉลิม ฯ และวันที่ ๒๑ ก็เป็นวัน
เฉลิม ฯ ซึ่งมีการงานที่รัฐบาลจะต้อง
กระทำ และหลังจากวันที่ ๒๑ แล้วก็
จะเกิน ๙๐ วัน ซึ่งเราจะประชุมกัน
เพียงเท่านั้น เพราะฉะนั้นจะเป็นในวัน
อังคาร วันพฤหัสบดี วันศุกร์ รัฐบาล
ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้มีการ
ประชุมสัปดาห์หน้าในวันอังคาร วัน
พฤหัสบดี และวันศุกร์ เวลาคงเดิม
คือตั้งแต่เวลา ๑๕ นาฬิกาเป็นต้นไป
หมดเวลาเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๑๐ นาฬิกา

ประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ ผู้จกรายงาน
ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ ..
ถิน จุฑารพ ..
วิศิษฐ์ ลูกอินทร์ ..
สุรินทร์ ลีพลากร ..

ราษฎรวิรุณหกิจ
เฉลา เतालันนัท
พุดเทศ การจนเสริม
ประสิทธิ์นรกรรม
ม.ล. ค้อย ชุมสาย
ทองอยู่ เอี่ยมบุญอิม
บุรีสการกิตติคดี

เล็ก จารุณัญ
สุพันธ์ จิตรกถึก

ผู้จตรายงาน
..

ตรวจแล้ว

ทองเปลว ชลภูมิ
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ป. วิเชียร ณ สงขลา
ประธานสภาผู้แทนราษฎร